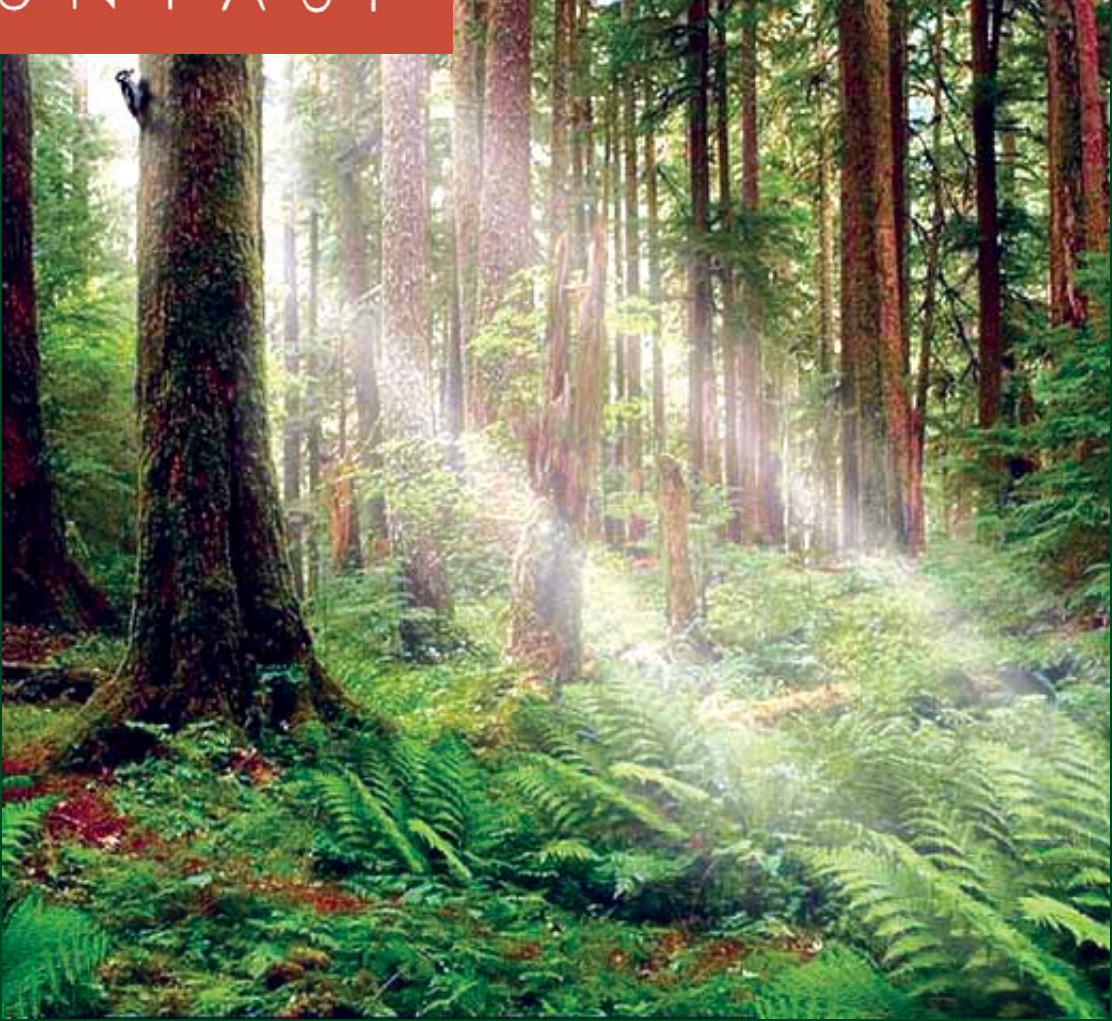

SEVGİ

DÜNYASI

OCAK 2009 Sayı: 481 Fiyat: 3.5 YTL

Eski Günışığının Son Saatleri

Ruhi Bilgilerin Faydası Nedir

144.000 GÖNÜLERİ

Hayvanlarla Konuşmak

Aylık Kültürel ve
Siyasi Dergi

Cilt: 41 Sayı:481 Ocak 2009

Onur Başkanı:
Dr. Refet Kayserilioğlu

Sevgi Yayınları Tic.Ltd.Şti. adına
Sahibi ve Genel Yayın Müdürü:
Ayşegül Kayserilioğlu

Yazı İşleri Müdürü:
Özenç Kayserilioğlu

Yayın Kurulu:
Güngör Özyiğit
Nelda Bayraktar
Hale Ürkmezgil

Haberleşme Sorumlusu ve
Okur/Abone İlişkileri:
Kazım Erdemoğlu
0212 252 85 85
0542 676 83 47
Faks: 0212 249 18 28
P.K: 471 Beyoğlu/İstanbul

Yönetim Yeri:
Oba Sok. Silla Ap. No: 7/1
Cihangir/İstanbul

Baskı:
İnkılap Kitabevi San. Tic. A.Ş.
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad.
Altay Sok. No:8 Yenibosna/İstanbul

Fiyatı: 3.5 YTL
Yıllık Abone: 40 YTL
Yurt Dışı: 50 YTL

İÇİNDEKİLER

Ruhi Bilgilerin Faydası Nedir?	2
Dr. Refet Kayserilioğlu	
144.000 Gönüleri	6
Ahmet Kayserilioğlu	
Görünen ve Görünmeyen	18
Güngör Özyiğit	
Hayvanlarla Konuşmak	22
Zuhal Voigt	
Mesnevi Üzerine Ö. Tuğrul İnançer'le Söyleşi	29
Nihal Gürsoy	
Ninja Gecesi (Çocukların Geçmiş Yaşamları)	39
Carol Bowman/Nelda Bayraktar	
Eski Günışığının Son Saatleri	44
Thom Hartman/Arın İnan	

Sevgili Dostlar

Yeni sene ile birlikte beğeneceğinizi umduğumuz iki yeni yazı dizisine başladık. Arın İnan tercümesi ile “Eski Günışığının Son Saatleri” isimli seri ve Zuhal Voigt çevirisi ile “Hayvanlarla Konuşmak” adlı dizi. İlginç, dikkate alınmasına değer bulduğumuz bilgileri sizlerle paylaşmak bize heyecan veriyor. Elbette doğru olduğuna inandığımız ya da doğru olma ihtimali yüksek olduğuna kani olduğumuz bilgileri sizlere aktarıyoruz. Çünkü biliyoruz ki, salt pozitivist bir görüşle olan biteni değerlendirmek, bu bakış açısıyla etrafa bakmak bizi çok kuru, renksiz, lezzetsiz bir hayata doğru iteklediği kadar olayları, kendimizi ve çevremizi eksik ve yanlış değerlendirmemize de yol açabiliyor. İşi böyle ele aldığımızda doğa ile ilgili atalarımızın kullandığı eski kadim bilgileri, bozulmuş düzeltmek için yeniden hayata geçirmeye çalışanların ve hayvanlarla konuşmanın mümkün olduğunu belirtip bu konuda örnekler verenlerin söylediklerine kulak vermek akıllıca oluyor. Peygamberlerin bu dünyaya Yaratan’dan haber vermek, O’nun düzenini bildirmek için geldiklerini hepimiz biliyoruz. Bizler ayrıca onların şu örneği verdiklerine de eminiz: Eğer evrensel esaslara, değişmeyen yasalara uyarsa, her insan onlar gibi olabilir. “Oğullarınız, kızlarınız peygamberlik yapacaktır” diyen Hz. İsa’nın sözlerinden yola çıkarak, bir peygamber olduğu için yalnızca ona özgü görünen Hz. Süleyman’ın hayvanlarla konuşma özelliği, Yaratan’ın düzeni önünde hayranlık ve huşu ile eğilen, O’nun varettiklerinin hepsini ayırt etmeksizin saygıyla seven herkesin bir özelliği haline gelebilir. Hatta daha da ileri bitkilerin, böceklerin dilinden de anlayabilir. O zaman onların nasıl varoluşlarına uygun ve razı yaşadıklarını farkedebilir. İki yeni yazı dizimiz farklı iki konu gibi gözükse de aslında birbirine paralel, birbirine yardımcı bilgiler içermektedir. Zevkli okumalar dileği ile güzel, sağlıklı, verimli seneler dileriz.

En Derin Sevgilerimizle

SEVGİ DÜNYASI

Ruh sağlığı demek, fikirlerimizde, heyecanlarımızda, üzüntü ve sevinçlerimizde bir denge bulunması demektir. Bunlarda bir aşırılık olduğu zaman, dengesizlik başlar. O dengesizlik de ruh huzuru ve ruh sağlığı diye bir şey bırakmaz insanda.

Dr. Refet Kayserilioğlu

Ruhi Bilgilerin Faydası Nedir?

Erdem - Dostum, sizinle konuşmalarımdan epeyce bilgi ediniyorum. Buna müteşekkirim. Fakat, geçen gün arkadaşlarım beni öyle sıkıştırdılar ki, verecek cevap bulamadım. Doğrusu tam mânâsıyla şaşırıp kaldım. Anlıyorum ki, henüz bilmediğim ve öğrenmem gereken birçok husus daha var.

Özden - Hepimizin öğreneceği çok şeyler var. Hepimiz öğrenciliği bitmeyecek olan öğrencileriz. Ama, bu ne mutlu bir kader, ne mesut bir lütfü ilâhi, bilir misiniz? Öğreneceğimiz şeylerin bitmesi demek, en korkunç sıkıntı ve ıstırapların başlaması demektir. Fakat sizi sıkıştırdıkları konu nedir? Onu öğrenelim.

Erdem - Efendim, okumuş ve eğitilmiş kim-selerden oluşmuş bir arkadaş topluluğunda söz ruhi konulara geldi. Ben de bildiğim ve dilimin döndüğü kadar ruhsal olayların gerçekliğini, doğruluğunu anlatmaya başladım. Bildiğim olaylardan örnekler verdim. O esnada çenesi kuvvetli

bir arkadaşım: "Yahu" dedi. "Siz boyuna bu olayların doğruluğunu ispatlamaya çalışıyorsunuz. Bize ne bu olaylardan birader? Bunlar benim kazancımı arttırıyor mu, karnımı doyuruyor mu? Toplum düzeyine ne faydası var? Sosyal adaleti sağlıyor mu, işsizlere işsizlere mi veriyor, hastalara deva mı oluyor?"

Bu birbiri arkasına sıralanan sorulara dilimin döndüğü kadar cevap vermeye uğraştım, ama onları tatmin edemedim. Ruhi şifalardan da bahsettim, ama nafiye.

Şimdi ben kendimi, o arkadaşımın yerine koyarak aynı soruları size soruyorum.

Özden - O arkadaşınız sorularında ve ithamlarında çok haklıdır.

İnsanlar gayet normal olarak bir işin, bir olayın ve meşgalenin faydasını düşünürler. Faydası olmayan bir şeyle de ilgilenmek istemezler.

Ruhi konularla uğraşanlar da gerçekten ruhsal olayların doğruluğunu ispatlamaya uğraşır dururlar. Fakat onlara da hak vermek

gerekir. Çünkü, ruhsal olayın doğruluğunu ispatlamadan, onun faydalarından nasıl bahsedilebilir?

Erdem - Bunu ben de söyledim. Fakat sen önce bize faydalarını göster ki, senin ruhi olaylarına ilgi gösterelim. Yoksa bizim boşa harcanacak ne vaktimiz, ne de enerjimiz var dediler.

Özden - Peki, öyleyse bu faydaları dilimin döndüğü kadar belirtmeye gayret edeyim.

Bilirsiniz ki, insanların her çeşit davranışlarını şekillendiren ve onlara belli bir yön veren, onların anlayışları, görüşleri ve inançlarıdır.

Meselâ, ben her sabah idman yapıyorsam, bunun sağlığım için faydalı olduğuna dair bir inancım vardır. Yahut siz kırlarda gezmenin sağlığınıza iyi geldiğine dair bir anlayış ve inanç sahibi iseniz, mutlaka her fırsatta kırlara çıkmak istersiniz.

Aynı şekilde insan, kendisinin yalnız bedenden ibaret olmadığını ve bir de ruh yönü olduğunu bilir ve buna inanırsa, yalnız bedeninin sağlığını ve gelişmesini temin edecek şeyleri aramaz, aynı zamanda Ruh Yönü'nün de gelişmesini ve sağlığını düşünür. Bu da çok faydalıdır.

Erdem - Peki, ruh yönümüzün gelişmesini ve sağlığını istememiz için ruhlar vasıtasıyla masaların veya fincanların oynadığına inanmaya yahut da ruhların bedenlenerek göründüklerini ve insanların tekrar dünyaya geleceklerini kabullenmemize ne lüzum var?

Özden - Masaların ve fincanların oynaması, ruhların bedenlenerek görünmesi ve insanların tekrar tekrar dünyaya gelmesini gösteren olay-

lar hep ruhun ölmezliğini, ölümden sonra ruhun yaşamakta olduğunu gösteren olaylardır. Bu olayların bilinmesi doğrudan değil, dolayısıyla sizin ruhi yönünüzün gelişmesini ve huzurunu sağlar. Örneğin, herkes ölümden korkar. Bu korkunun esası, ölümün bir yok oluş, bir bitiş gibi görünmesindedir. Halbuki, bir kimseye ölümün bir yok oluş ve bir bitiş olmadığını ispat ederseniz, onun ölüm korkuları büyük ölçüde azalır.

Erdem - Ölümden duyulan korku, sadece bir yok oluş endişesinden değil, aynı zamanda buradaki eşten, dosttan, maldan, mülkten ve alışılmış şeylerden ayrılmak düşüncesinden de doğar.

Özden - Haklısınız, fakat ruhlarla irtibat ve ruhsal olayları izlemek insana ayrılık diye de bir şeyin olmadığını ve bugünkü mal veya mülkün gerektiği anda daha alâsını elde etmenin her zaman mümkün olduğunu gösterir.

Erdem - Yani siz, masa, fincan oynaması, ruhların görünmesi ve ruhlarla konuşulması gibi

olaylar insanlara ruhun ölmezliğini, ölümden sonra yaşadığını ve dünyadaki eş ve dostlarıyla irtibatla bulunduğunu gösterir, diyorsunuz.

Özden - Yalnız bu olaydan değil, aynı zamanda telepati, klervoyans (ruhsal görme), telekinezi olayları, hipnotizma, rüyalar ve gerçekleşen kehanetler bunların hepsi insana bedenden ayrı ve bedene hakim bir ruh yönümüzün olduğunu ve bu ruhun ölümden sonra yaşadığını gösterirler.

Erdem - O halde, bütün şu ruhi olayların biricik gayesi, insanlara ruhun ölmezliğini ve ölümden sonra bir hayatın varlığını göstermek oluyor. Bunların ruh sağlığımız yönünden faydası nedir?

Özden - Ruh sağlığımız nedir? Önce bunu iyice anlamamız lâzımdır.

Ruh sağlığı demek, fikirlerimizde, heyecanlarımızda, üzüntü ve sevinçlerimizde bir denge bulunması demektir. Bunlarda bir aşırılık olduğu zaman, dengesizlik başladı demektir. O

denge-sizlik de ruh huzu-ru ve ruh sağlığı diye bir şey bırakmaz insanda.

İnsanlar her şeyi dün-yadan ve dünya hayatın-dan ibaret saydıkları müddetçe, etraflarındaki hadiselerin altında çok fazla eziliyorlar. Bir para kaybı, bir mevkiinin el-den gitmesi veya iftira-lara maruz kalmak o in-sanları gereğinden fazla üzüyor ve hasta ediyor.

Halbuki ruhi olay-larla ruhun ölme-zliğine inanan ve ruhi kanaldan alı-nan bilgilerle de dünyanın bir tekâmül okulu olduğunu öğrenen ve bu okulda yetişebilmek için kazanmak da, kay-betmek de saadete ulaşmak da, acı çekmek de ve hasta olmak da gerek-tiğine inanan bir kimse, karşılaştığı olaylar karşısında inancını ve sükûne-tini yitirmez. Başına

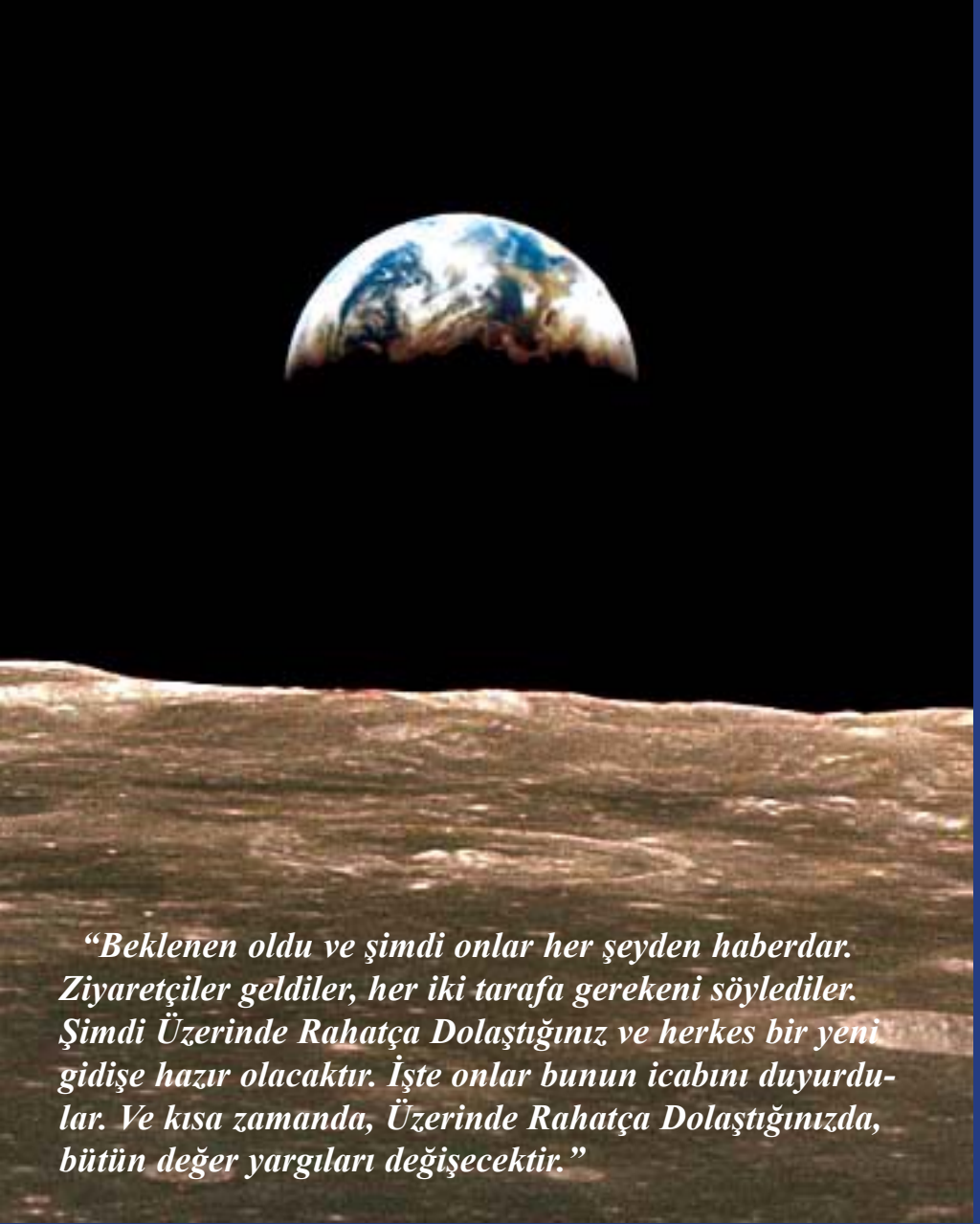
gelen bir olay karşısında üzü-lüp dövüneceğine, bunun sebeplerini ve bunda kendi hataları olup olmadığını araştırır, gereken tedbirleri alır. Sükûnetle, fakat azimle ve cesaretle ileri atılarak kayıplarını bir kazanç haline getirmenin yollarını araştırır. O bilir ki, ümitsizliğe ve üzüntüye kapılıp, olaylar altında ezilirse, dünyada kazanacağı olgun-luğu elde edemez.

Erdem - Ama bu söy-lediğiniz şeyleri, bugün hiç ruhla alâkası olmayan doktorlar veya psiko-loglar da söylüyorlar. Bunun için ruhi bilgilere veya ruhlardan alınan tebliğlere ihtiyaç yok ki.

Özden - İnsanların sinirsel rahatsızlıklarıyla uğraşan doktorlar veya bunların sebeplerini araştıran psikologlar,

sadece günlük olayları ve insan davranışlarını inceleyerek bu neticeye varabiliyorlar. 'Üzülme-yiniz, üzüntü sağlığınız için zararlı' diyorlar. Fakat üzülmemenin düşünsel sebep ve zorun-luluklarını açıkça belirt-miş olmuyorlar.

Halbuki, ruhi bilgilerle donanmış, ruhun ölmez-liğine ve dünyanın bir tekâmül okulu olduğuna inanan kimse, "Başıma gelen olaylara göğüs ger-mem lâzım, olgunlaş-mam ve dünya okulunu bitirebilmem bununla mümkün olabilir" diyor. Ayrıca, düşünce ve ta-hayyüllerin yapıcı, yıkıcı ve yaratıcı bir kudreti olduğunu biliyor. Düşün-celerle bedeninin ve hattâ kaderinin bile değiştiğini biliyor. Böylece daha büyük bir emniyetle ve inançla düşüncelerine, tahayyüllerine ve davranışlarına çekidüzen vermeye başlıyor. Bu şekilde de hem daha çok huzur içinde oluyor, hem de daha hızlı tekâmül ediyor. Yeni, ruhi bil-giler, insanların huzur, saadet ve olgunlaş-malarını hazırlayan en baş bilgiler oluyor.

“Beklenen oldu ve şimdi onlar her şeyden haberdar. Ziyaretçiler geldiler, her iki tarafa gerekeni söylediler. Şimdi Üzerinde Rahatça Dolaştığınız ve herkes bir yeni gidişe hazır olacaktır. İşte onlar bunun icabını duyurdular. Ve kısa zamanda, Üzerinde Rahatça Dolaştığınızda, bütün değer yargıları değişecektir.”

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

İnsanlığın olgunlaşma düzeyinin ruhsal idareciler tarafından her 25 yılda bir ölçüldüğünü; en son yapılan 1987 ölçümünde ön tahminleri çok aşan olumlu bir sonuç elde edildiğinden, evren çapında kutlamalar yapıldığını ilk defa Kryon rehber varlığın ifşaatlarından öğrenmiştik. Akaşa yayınlarınca dilimize kazandırılan ve çok ilgi gördüğünden baskı üzerine baskı yapan 9 Kryon kitabında; 1987 ölçümünde elde edilen olağanüstü sonuçtan dolayı insanoğluna yepyeni bir tekâmül ortamı hazırlamak için, 1992 ve 1994'de ortaya konan ve 11:11; 12:12 diye simgelenen iki yeni oluşumdan da sık sık bahsedilir. 11:11'den her ne kadar daha önce Solara bilgilerinde söz edilmese de, esas geniş açıklamayı Kryon'da bulduğumuzdan onun sözlerinin ışığında bunlar üzerinde duracak ve yürekleri insanlığın mutluluğu için çarpan bireylerden, bu olağanüstü yıllarda neler beklendiğini anlamaya çalışacağız.

ZİYARETÇİLER İKİ TARAFA DA GEREKENİ SÖYLEDİ

1987 ölçümünü izleyen ilk yılda, demokrasiden uzak kapalı bir rejimle yönetilen Sovyet sisteminin parçalanması ve bağımsız ülkelerin ortaya çıkışını Kryon bu ölçümün hayırlı bir sonucu olarak kaydeder. Sadece bu değil. Özellikle 2012'den sonra uzaydan misafireten gelerek dünya barışına katkıda bulunacak manevi kökenli idareci âlemin yüce varlıklarının, 1987 ölçümünü izleyen yıllarda hükümetlerimizle direkt temas edip konuşarak uyarı ve önerilerde bulduklarını da söylemektedir Kryon. Ashtar Grubu ve Arktruslular diye anılan bu idareci âlemin ruhsal varlıklarının; şimdi tanık olduğumuz UFO olaylarının pek çoğuyla bir ilgisi bulunmadığını, bunları birbirine karıştırmamamızı Eylül

1993'de şöyle dile getirmektedir:

"Ashtar Grubu ve Arktruslular sizin hükümetlerinizle konuşanlardır. Bunları Galaksinizin diğer bölgelerinden gelmiş olup da burada düşüp parçalanan gemilerle, ölüleri hükümetleriniz tarafından bulunan, hattâ canlı olarak ele geçirilen o varlıklarla karıştırmayın. Bunlar Ashtar Grubu ya da Arktruslular değildir. Ashtar Grubu 3. boyut ile onun üzerindeki boyut arasında hareket edebilir. Yani onlar size görünme ve görünmeme yeteneğine sahiptirler. Onlar size büyük sevgi mesajları getirirler. Onların ana işleri gezegenin gençlerine yöneliktir ve onlar serbestçe olağanüstü yararlı bilgiler aktarırlar." (2.Kitap -182)

1989 yılının Eylül ayının son günlerinde Rusya'nın Voronezh şehrinin Batı Parkı bölgesine herkesin gözü önünde uzaylı varlıkların 3 kez iniş yaptıkları bizzat yetkililer tarafından da onaylandığından, bir dönüm noktası olmuştur. Bizim basınımızda da büyük yankı bulmuş ve kulaktan kulağa hükümet yetkililerine uyarılarda buldukları yayılmıştır. Kryon yukarıdaki ifadesinde bu söylentileri doğrulamaktadır. Bizim celselerimizde bu uzay temasının hemen sonrasında Berlin duvarının yıkılmasından birkaç gün önce, Kasım 1989 başlarında iki tarafa da (Rusya ve ABD) gerekenlerin bildirildiği çok açık ifadelerle şöyle sunulmuştur:

"Beklenen oldu ve şimdi onlar her şeyden haberdar. Ziyaretçiler geldiler, her iki tarafa gerekeni söylediler. Şimdi Üzerinde Rahatça Dolaştığınız ve herkes bir yeni gidişe hazır olacaktır. İşte onlar bunun icabını duyurdular. Ve kısa zamanda, Üzerinde Rahatça Dolaştığınızda, bütün değer yargıları değişecektir. Sizin için zemin hazır verecekleriniz için bekliyorlar. Çünkü her iki taraf da çıkmaz sokakta olduğunu görmektedir. Gerekli olan elinizdedir, vermek için çırpınacaksınız. Kurtuluş ondan sonraki günlerdedir. Süratle değişiklik başladı. Her iki tarafta önünüzdeki gün-

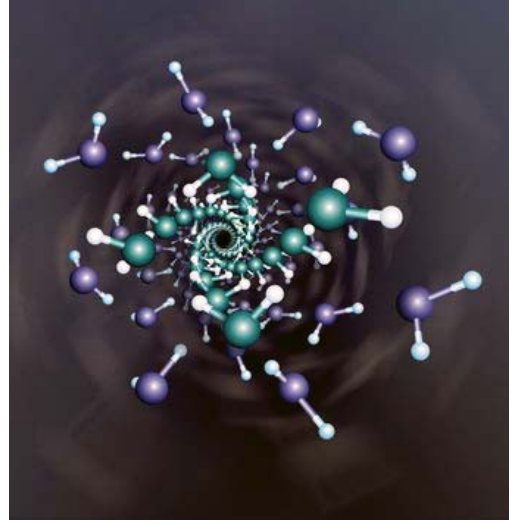
lerde süratli değişiklikler göreceksiniz ve duyacaksınız, hattâ şaşıracaksınız... Üzerinde Rahatça Dolaştığınızda herşey, en alttan en yukarıya kadar, belli bir oran içindedir, bunu bilmelisiniz. Ve bunu hiç kimse, hiçbir şey değiştiremez. Çünkü biri değişirse, diğerleri onun düzelmesi için memur olmuşlardır O'nun emriyle, iyi biliniz. Öyleyse düzelmek, icabında herşeyin birdenbire yer değiştirebileceği demektir. Öyleyse dikkatli olunuz ve dikkatli olunlar. O kendini mutlaka düzeltecektir."

Kurtuluştan ve gelecek güzel günlerden söz edilince, herşeyin birdenbire güllük gülistanlık olacağı, hiçbir sıkıntının yaşanmayacağı düşünülmemelidir. Nitekim mesajın son paragrafında dünyanın toprağıyla, suyuyla, havasıyla iyi hesaplanmış çok ince oranlarla dengede durduğu; çevreyi alabildiğine bozan yaşantılarımızla bu oranları, limitleri dışına çıkararak değiştirdiğimizde; yanardağlar, seller, depremler, tayfunlarla düzenin tekrar kurulacağı ihtar edilmektedir. Sonraki yıllarda önceden görülmemiş şiddetteki Katrina Kasırgası ve Endonezya tsunamilerinde bunları yaşadık. 1989 sonrasında nükleer silâhların azaltılması, kontrol altına alınması, dünya çapındaki savaşların önlenmesi konusunda çok hayırlı adımların atılması kuşkusuz hepimize rahat nefes aldırdı. Ancak geçen zaman içinde ziyaretçilerin sözleri herhalde

kulaklardan silinmiş olmalı ki, ABD'nin Polonya'da füze kalkanı ve Rusların da misilleme olarak Belarus'taki nükleer projelerini gazetelerde dehşetle okuyoruz. Kryon, sadece savaş ve yıkıcılıktan medet uman bu eski enerji yandaşlarından 2000 yılındaki celsesinde şöyle söz etmektedir:

"Gezegeninizde eski enerjiyi seven, yeni enerjiden rahatsız olan, yeni dilin ortaya çıkışına öfkelenenler var. Onların bir insan olarak ölene dek yapacağı şey eski kehanetleri gerçekleştirmeye çalışmak olacak... Onlar kehanetlerin gerçekleşmesi gerektiğine, ama her nedense gerçekleşmediğine ikna olmuştur. Onlar belki ilâhi planda kendilerine düşen rolü oynamadıklarını düşünüp, kendi kurtuluşlarını sağlamak için sizi geriye, gerçekten büyüyen uçuruma doğru çekmeye çalışacaktır. Olacak tek şey onların bu uçuruma yuvarlanmasıdır! Bu süreçte sizden gözlemlemenizi ve onların da sizin kadar sevildiğini hatırlamanızı istiyoruz. Onlar da sizin gibi aile üyeleridir. Bu onların bu özgür irade gezegenindeki seçim ve kararıdır. Böylece bu aile üyeleri başarılı olmuş olan şeyleri tersine çevirmeye, geriye çekmeye çalışacaktır ve bu, eski enerji dünyasının son çırpınışlarıdır.

Onlar bundan vazgeçene dek siz bazı belirgin tersine dönüşler göreceksiniz. Bazıları asla değişmeyecek ama bazıları şimdiki yaşamında karşılaştığı vaatleri idrak edecektir. Yeni realiteyi kabul ya da reddetmek her bireyin kendisine kalmıştır." (6/222-223)

11:11 VE 12:12....

1987 ölçümünde ortaya çıkan olağanüstü olgunluk düzeyinden dolayı 11:11 ve 12:12 diye simgelenen iki yeni oluşumla yükseliş hızımızın artırıldığı Kryon bilgilerinde yeri geldikçe sık sık hatırlatılır ve yeni açıklamalar yapılır. Genetik şifremiz çifte sarmal DNA'mızda şimdi farkına varmadığımız yakınlarda bir kısmını bulacağımız manyetik çiftlerin de bulunduğu ve bir düzine ikiz sarmala sahip olduğumuzu Kryon pek çok

bildirisinde ifşa eder. İşte 11-1-1992 tarihinde bilincimizde olmasa da yeryüzündeki tüm insanların ruhsal boyutta onayları alınarak DNA'mızın manyetik sarmallarında olumlu değişiklikler yapıldığı yeni bir kod eklenerek hızlı tekâmül, uzun yaşam ve dualite perdelerinde incelmeler ortamının sağlandığı Kryon tarafından açıklanmaktadır. Buna 11:11 denmektedir. 12-12-1994 tarihinde ise 11:11 ile güçlendirilmiş, muktedir kılınmış insanlığa, yerkürenin enerji dengesinin sağlanıp korunması sorumluluğunun tamamen terk edildiği müjdelenmektedir. Başlangıçtan beri bu dengeyi sağlayan melekler ailesinin adım adım dünyamızı terk ettikleri ve 12-12-1994'de son kafilenin de ayrılarak görevi tümüyle insanlara devrettikleri söylenmektedir. İşte buna da kısaca 12:12 denmektedir. Şimdi Kryon'a kulak verelim:

"11-1-1992'de insanlık tarihinde en şaşırtıcı şey vuku buldu. 11:11 dediğimiz bu tarihi gölgede bırakacak hiçbir şey yoktur.... Çünkü o tarihte tüm insanlık bir kod aldı ve 'Biz her şeyi değiştiriyor, bir kapı açıyoruz ve tüm insanları bu kapıdan geçmeye muktedir kılıyoruz' diyen bir kod dünya üzerindeki her insana ulaştırıldı. Şimdi bu size çok hayali ya da fanatezi bir konuşma gibi gelebilir. Biz size o gün ne olup bittiğini söylemek istiyoruz. Size aktarılan

manyetik bir koddu ve işte bu yüzden sevgili varlıklar manyetik üstad Kryon şimdi sizinle konuşmaktadır. Bu manyetik enerji ağı yoluyla yapılmış ve dünyadaki, henüz doğmamış olanlar dahil, her insana verilmişti... Bu yeni çağdır ve muktedir kılan kapı size en sonunda bizim yükseliş dediğimiz statüye geçebilmeniz için verilmiştir." (3/64)

"Şunu anlamanız gerekiyor ki, burada dünyanın enerji ağı sistemi ile denge içinde varolabilmesi için onun enerjisini ve titreşimini ayakta tutan 'Yer Tutucular' vardı.... Dengeyi ayakta tutan bu varlıklar başlangıçtan beri buradaydılar. (Bunlar: Sihirli varlıklar, küçük varlıklar, devalar, kayaları mekân tutmuş varlıklar ve gökyüzündeki varlıklardı.) Dünya nüfusu artıp, insanların enerji toplamı büyüdükçe bu varlıkların sayısı kademeli olarak azaltıldı. Ama içlerinde en güçlü olanlar daima burada kaldılar. Çünkü onlara insanların eski enerjide asla sağlayamayacakları enerji dengesini yaratması için ihtiyaç vardı. Ama bu yer tutucu dostlar, 23 Nisan 1994'de bu gezegeni terketmeye başladılar. Ve 12-12-1994'de bu tahliye sona erdi. Onlar dünyayı büyük bir kutlama ile terk ettiler. Çünkü onlar bunun şaşırtıcı ve hayranlık verici bir şeyin başlangıcı olduğunu biliyorlardı: Dünyanın muktedir kılınışının ve bağımsızlığının başlangıcı. Biz bu muktedir kılınma

sözcüğünü bir hayli kullanacağız çünkü bundan daha iyi bir sözcük bulamadık. O sizi binlerce yıldır taşıdığınız bir damganın zincirlerinden kurtarır ve insanlara olağanüstü armağanların sunulmasına izin verir. Böylece o gün meşale size geçirilmeye başlandı. Birçoğunuz bunu hissedip kutladınız. Çünkü bu size önceden haber verilmişti. Bu 1987 ölçümü ve 11:11'de kodun geçirilmesi sayesinde mümkün olabilmişti. Yani önce ölçüm sonra kodlama yapılmış ve son olarak da eyleme geçilmişti ve bu üçü birlikte dünyayı ebediyen değiştirecektir... 12:12'nin gerçekte ne olduğunu bilmek isteyenlere şunu söyleyeceğiz : O sizin bağımsızlık gününüzdür. Çünkü bugün dünyanın enerji ağı sistemi oluşturulduğundan beri burada bulunan tüm dengeleyici varlıkların en sonuncusunun da buradan ayrıldığı gündür. Ve sevgili varlıklar şimdi size 'hoşça kalın' diyerek aranızdan ayrılan bu en güçlü varlıkların toplam sayısı 144.000 idi. Onlar büyük bir onur ve kutlama ile ayrıldılar ve biraz da üzüntü ile. Çünkü onlar sizinle ilişki ve etkileşime girmişlerdi ve sizin kim olduğunuzu biliyorlardı. Onlar ayrılırken bu işi sürdürmek üzere sizleri seçtiler, bu mücadeleyi size bıraktılar. Çünkü aranızdan 144.000 kişi onların enerjisini üstlenecektir!.. Bu bugün tüm gezegende yükseliş yolunu seçecek insanların sayısıdır... Diyebilirsiniz ki, 'Ben uzun süredir buradayım ve dünyada çok fazla birşey değişmiş gibi görmüyor.' Biz sizi sevgili varlıklar genel bir görüşle bakmaya ve son 10 yıl

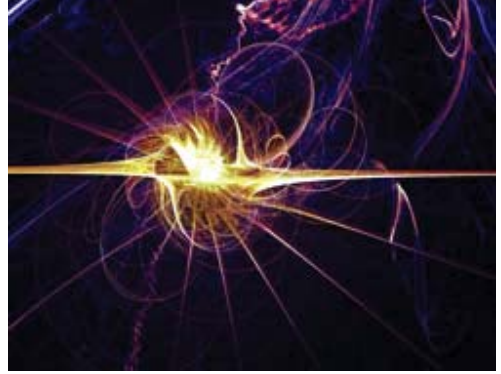
içinde bile bilinçte değişimler olduğunu haykıran süptil farklılıkları görmeye davet ediyoruz...Yeni enerji hoşgörü yaratır ve şimdi anlaşma müzakereleri yapanlar bile bunu hoşgörü ve derin bir içtenlikle yapmaktadırlar. Onlar sizin deyiminizle aydınlanmış insanlar olmasalar da yine de yeni enerjinin bir ürünüdürler ve bu enerjiyi onlar da hissetmektedirler. Dünyaya baktığınızda farkında mısınız ki, siz daha bir kaç yıl öncesine dek varolan küresel yok oluş tehlikesinden, bugün sadece kabilesel (etnik) savaşların meydana geldiği bir duruma geçtiniz. Kabileler bir süre daha savaşacaklar ama yeni enerjide onların savaşları zafer değil sadece ıstırap getirecek... Ve bu süreçte onlar yorulup usanacak ve kendi kendilerini yenik düşürecekler." (3/67-70)

"Böylece bu meşalenin devredilmesi sırasında ve 12:12'yi izleyen aylarda biz en az 144.000 insana yükseliş statüsünü üstlenmesi için çağrıda bulunduk.Yükseliş statüsü dünyada bedenli olarak yaşarken titreşiminin tüm enerjisini barındırma izninin verilmesidir. Bu yapılması çok zor bir şeydir. Kıtanızdaki (ABD) çoğu kişi bunu yapmaya hazır olmadığından, bu zorluğu üstlenen 144.000 kişinin çoğunun bir başka kitadan olduğunu bilmek sizi şaşırtmayabilir. (3/240 -241)

"Dünyanın titreşiminin ona göre karşılık vermesi ve sizi 2012'ye doğru götürmesi için sizin kıtanızda da bir çok kişinin bu adımı atması gerekecektir. Bunun için gerekli eğitim size şimdiden sunulmuştur. 2012 yılında tüm dünya toprağın kendisi bile bir başka boyuta geçme potansiyelinin hazını yaşayacak ve hedefe doğru yavaş yavaş ilerleyecektir. Bu birdenbire gerçekleşen bir değişim olmayacaktır. O tarihte yavaş bir değişim için gerekli izin verilecektir. Tüm bu süreçte siz yardım da alacaksınız. Çünkü boyutsal ve titreşimsel değişiminiz size evren hakkında daha çok şey göstermek üzere hazır bekleyen uzaylı kardeşlerinizi çağıran bir fener gibi olacaktır. Spiritüel değişimler ve geçişler yapabilmek için yeni bir bilime gerek olacaktır (Sürpriz). Ve siz bu yardımdan çok yararlanacaksınız. (4/360-361)

Gelecek sayılarda Kryon'un yaşadığımız yeni çağın nitelikleri ve gönüllerlerinin iyilik, doğruluk, çalışma, bilgi ve sevgi basamaklarında engelsiz yükselmeleri için dikkat etmeleri gereken hususlar ve arınma yöntemleri üzerinde söylediklerini yorumlayacağız. Ancak onları incelemeden önce seneler önceki bir yazımdan uyarıcı bir bölümü sizlerle yeniden paylaşmak istiyorum. Her birimizin insan

olmamızın zorluklarından ve ego problemlerinden dolayı tökezlemelerimiz mutlaka oluyor ve olacak. Bu yazıdaki örneklerin ümitsizliğe kapılmamamız ve hızla koşanları görüp ben adam olmam diyerek yarışı bırakmamız yolunda yararlı olacağını umuyorum.

HATASIZ KUL OLMAZ
HATAMLA SEV BENİ

Küçüklüğümde beri kulağımda yücelmiş insanların yaşantılarından derlenmiş olağanüstü örneklerle, mesellerle, kıssalarla büyüdüm. Etrafımızda; Yaratanın seçip dünyamıza gönderdiği örnek davranışlarıyla çevrelerini ışık saçıp aydınlatan velilerin, ermişlerin, gönülerlerinin az da olsa bulunduğu onlara kulak verilip, yararlanılması gerektiği anlatılıyordu bu mesellerde. Doğaldır ki hepsinden de önce, üstün ahlâkın yüceliklerine ulaşmış gülyüzlü peygamberlerin yaşamlarından örnekler sunuluyordu. Bütün hepsi öyle ballandıra ballandıra anlatılıyordu ki, artık onları insan değil, bir melek gibi görmeye başlamış, günah ne kelime, en ufak bir

hata bile işlemeyen yüce varlıklar düzeyine yükseltmişim. O zamanlar sevgili Orhan Gencebay'ın o güzelim "Hatasız kul olmaz..." şarkısı da yoktu ki biraz uyanayım!..

İlk şokumu ilkokulun son yıllarında, o zamanlar sadece eski harflerle baskısı olduğundan babamın okuyup, yer yer açıklamalar yaptığı, Ahmet Cevdet Paşa'nın "Kıyası Enbiya"sında yaşamıştım. Sayısız özverilerine, dinleri için ölüm dahil her zorluğa göğüs germelerine rağmen, Hz. Muhammed'in ashabının, zaman zaman aklıma sığdıramadığım pek çok aykırı davranışları da anlatılıyordu bu kitapta. Bahaneler uydurarak savaştan kaçanlar, peygamberin eşlerini bile yalanlar ve iftiralarla iffetsizlikle suçlayanlar, kıskançlıklar, kafaları kızınca gruplara ayrılıp vuruşacak hale gelmeler, çocuk kalbimde fırtınalar estiriyordu. Neyse ki bunların pek çoğu, gelen vahiyler ve Hz. Muhammed'in bilgelik dolu önlemleriyle büyük yangınlara dönüşmeden söndürülüyordu.

Ama ölümünden sonra yaşananlar o kadar kolay çözülememişti. Daha toprağa verilmeden, Medinelilerin halifelik davasına kalkışmaları ve sonradan halife olacak ilk dört büyük kişi arasında bile bu konuda şiddetli tartışmalar yaşanması hele hele daha sonraları Peygamber'in karısı ile damadı arasında kanlı meydan savaşlarının sökün etmesi, ruhumu bunalımdan bunalıma sokmuş; henüz dünya zorluklarını yaşamamış saf gönlüm boyumdan büyük, ölçüsüz yargılara varmıştı.

"Keşke" demiştim babama "Keşke o devirde Peygamber'in yanında ben yaşasaydım da, şunların hiçbirini yapmasaydım!"

HİÇBİRİMİZ HATASIZ DEĞİLİZ

Aklım başıma gelip, zor dünya deneyimlerinde hatalar, yanlışlar yapıp, insanın bunaldığı köşeye sıkıştığı zamanlardaki acizliğinin farkına vardığım her seferinde, bu çocuk kalbimin ölçüsüz iddiasını, onlardan özür dileye dileye kaç defa geri aldım bilemezsiniz. Etten, kemikten, sinirden yaratıldığımızdan hiç birimizin, isterse evliya, ermiş düzeyinde olsun, bütünüyle hatasızlık, yanılmazlık (yanlışsızlık) mertebesine ulaşamadığımızı görmenin bir özür dilemesiydi bu!.. Peygamberlerin kutsal metinlerinde anlatılan yaşamlarında bile yer yer bunun örneklerini görüyordum. Tevrat okurken Hz. Davud'un pek çok olaydaki yüce davranışlarına hayran olmuş-tum. Aynı kitapta bu Yüce Peygamber'in Batşeba isimli evli hanımla kuraldışı aşk hayatını okurken, artık çocuk ruhumdaki gibi bunalmıyordum. En güvenilir kitap Kuran'da da, paylaşamadıkları dişi koyunların davasını Hz. Davud'a götüren, insan kılığına bürünmüş iki meleğin serüveni anlatılarak, Tevrat'taki bu olay doğrulanır. Şimdi bu ve benzerleri bana artık, hangi mertebeye yükselirsek yükselim, hepimizin her şeyden önce bin bir istek ve ihtiyaçla dolu bir bedene sahip olduğumuzu, bedenimizin genlerinin, hormonlarının, sinirlerinin ve biyolo-

jisinin hükmü altında yaşadığımız gerçeğini tekrar hatırlatıyor sadece. Hıristiyanların Hz. İsa'yı, tanrılaştırarak, insani kuralların dışına çıkarılmaları, Kuran'da şiddetle kınanır. Ve Kelime-i Şahadet'de Peygamber için "Abdühü ve Resûlihi" (Allah'ın kulu ve Resûlü) denerek önce insan, sonra peygamber olduğu gerçeği sürekli hatırlatılır. 18 nci yüzyılda karşılıklı mektuplaşarak Fransız filozof ve aydınlanmacısı Diderot'dan yönetimle ilgili öğütler alan Rus Çariçesi Katherina'nın, sonunda filozofa verdiği şu cevap, beden sahibi tüm insanların nasıl da zaman zaman aklın ve mantığın, doğrunun ve düzenin dışına çıkabileceğini çok çarpıcı bir şekilde ortaya koyar:

"Sayın Filozofum mektuplarınızda verdiğiniz öğütler son derece doğru ve yerinde, akla çok uygun. Ama siz onları hiçbir karşı koymaya uğramadan, kalemlle düz kağıt üzerine kolayca yazıveriyorsunuz. Ya ben ne yapıyorum? Ben kağıt üzerine değil, insan derisi üzerine yazarak yönetiyorum onları. İnsan derisi kağıt gibi tepkisiz kalmaz. Gıdıklanır, acır, kızar, bağırır, isyan eder, kıskanır, vurur, kırar, öldürür!"

SUÇUMUZ İNSAN OLMAK

Evet "suçumuz insan olmak!.." Hangi düzeyde olursak olalım hepimiz aynı hamurdan, aynı çamurdan varedildik. Özde birbirimizden farkımız yok. Vaktiyle bu gerçeğin altını çizmek için, şakacı bir arkadaşım uydurduğu bir senaryo ile şehrimizin üstün ahlâkıyla

dillere destan Hoca efendisini ince ince sınamaya sokmuştu. "Hocam" demişti arkadaşım: "Sürekli karnım ağrıyor, hiçbir doktor, hiçbir ilaç kâr etmedi. Rüyamda bir ermiş kişi 'Hayatı boyunca gözüyle bile olsun bir kadına yanlış bakmamış, hiçbir cinsel hata işlememiş birisi elini karnına koyarsa bu ağrı geçer' dedi. Uyanınca tabii ki aklıma siz geldiniz" Hoca efendinin cevabı tam da dürüstlüğüne uygun olmuş: "Oğlum, çareyi başka yerde ara. Çünkü gençlikte her şey olur!.." Dürüstçe konuşulursa bunun benzerleri günlük hayatımızda her gün bolca yaşanıyor. Rahmetli Doktor Ağabeyim, bir hanım hastasının çok esprili cevabını kahkahalarla anlatmıştı. Kocasıyla sorunları için terapide olan hastası, doktorun sorusu üzerine kocasını hiç aldatmadığını ifade etmiş.

Fakat doktor, sorusunu daha incelterek, "Fikren bile de mi?!.." diye sorunca hanım bütün içtenliğiyle esprili cevabını patlatmış: "Aman doktorcuğum onu sorarsan hepimiz vesikalıyız!"

HARUT İLE MARUT'UN ÖYKÜSÜ

Aslında beden kanunlarının etkisi altında yaşamaya göre programlanmış insan hayatının tamamen hatasız sürdürülemeyeceğini, yukarıdaki örneklerin hiç birini dile getirmeden, sadece iki yüce melek Harut ve Marut'un dünya serüvenini anlatarak kısa yoldan kanıtlayabilirdik. Bu kadar yanlışlar yaptıkları, dünyayı bir kan gölüne çevirdikleri halde insanları,

ilâhi düzenin bu denli ayrıcalıklı, iltimaslı tutmasını bir türlü akıllarına kabul ettiremeyen bu iki Yüce Melek'in, meleklikleri unutturularak, yeryüzüne insan olarak gönderilmeleri ve onların da yanlış davranışlar sergilediklerini, Rehber Varlık'tan "Bizim Celselerimiz"den dinleyelim:

"Hani bir zamanda, bir ikili vardı ya, parlaklar arasında çok. Hani bir zaman, neden ayrı tutul-

duklarını sorup yeryüzünde olanların ve dönmek istediler de sınamak için onların yanına. Hani başaramadılar ya!. Ve o zaman anladılar ayrı tutulmuşların ayırda oluşu sebebini. Ve bir daha dönmek istedikleri halde eski yerlerine dönemeditler. İşte onlar bir zaman için belli bir şeyi anladılar, belli bir şeyi bildiler ve sonra bildirme yolunda oldular. Bildirirken O'nun sevgisini, adını ve gerçeklerini andılar.."

Harut ve Marut'un yerlerine dönmeyip, Babil şehrinde yaptıkları görevden Kuran'da Bakara Suresi 102. âyette bahsedilir. Melekler aldıkları talimat gereği, seçtikleri kimselere, önce onlardan öğrendiklerini sadece ve sadece hayır ve sevgi yolunda kullanacaklarına dair kesin söz aldıktan sonra, manevi sırlar öğretiyorlar, kudretler veriyorlar. Ne var ki, yetiştirdiklerinin çoğu bu gücü, kendi çıkarları için "Kara Büyü" şeklinde fitne ve fesat yolunda kullanıyorlar.

AKLIN ÇEKİRDEĞİNDEKİ İÇGÜDÜ

Harut-Marut örneği bize yeni ipuçları sunar. İnsan olmadıkları için onların bizler gibi reenkarnasyonla bir geçmiş yaşamaları ve o yaşamlarından aktardıkları bir karma yükleri yok. Karmasız olmalarına rağmen sadece beden kanunlarının buyruğu altına

girmeleri, onları da yanlış yapma potansiyeline sokuyor. Ve nitekim yapıyorlar da!. Bu mekanizmanın biyolojik sebebi, "Bizim Celselerimiz" de her insanın aklının çekirdeğine yerleştirilmiş bir içgüdü ile açıklanıyor. Anne karnına düştüğümüzden itibaren binbir ölüm tehlikesiyle yüz yüzeyiz. Tüm canlılarda bir savunma sistemi ve yaşamaya hırs ve azimle sarılmayı sağlamak fonksiyonunu gerçekleştirmek için beynimizin en etkin yerine, çekirdeğine yerleştirilmiş genetik kökenli bir içgüdü bu. Eğer bu içgüdü olmasaydı hiçbir canlı yaşamını sürdüremezdi. Ancak, hayati görevi dolayısıyla vazgeçilemeyecek bu içgüdü; olduğu gibi başıboş bırakılır; yaşam deneylerimiz aklımız ve gelişmiş ahlâki değerlerimizle terbiye edilip kontrol altına alınmazsa, ben merkezli, bencil bir tutuma girmemiz işten bile değil. Bu içgüdü o kadar etkilidir ki, aklımızla doğru dediğimiz ama gönlümüze tam benimsetemediğimiz şeylerin tam tersini bize kolaylıkla yaptırır. Aslında olgunlaşmak, bu içgüdüyü terbiye etmek, mümkün meritebe kontrol altına almakla başlar.

YÖNELİŞLERİN YÜCELTİLMESİ

Aklın çekirdeğindeki bu içgüdüyü, yaşar kalmamız için bize koruyucu olarak verilmiş dişleriyle, tırnaklarıyla, iri pençeleriyle azgın bir aslan gibi düşünebiliriz. Sirklerde görüyoruz, usta bir terbiyecisi azgın aslanı eğitip evcilleştirerek ateş çemberlerinden bile ustalıkla geçirtiyor. Bizler de bu

yerine göre canavarlaşabilecek içgüdüümüze, adım adım terbiye ederek, onu olumlu, yaratıcı yapıcı işlerimizde kullanabiliriz. Bilimsel psikolojide buna "Yönelişlerin Yüceltilmesi" diyoruz. Hata yapmayacağız diye dünya olaylarından kaçarak, yani aslanı hapsederek, ya da uyuşturucularla etkisiz hale getirerek aslanımızı terbiye edemez, olduğumuz yerde sayarız.

Kafesinden kaçtığına, ya da uyuşturucunun etkisi gittiğinde aslanımız başımıza umulmadık dertler açar. Mağaralara çekilerek ermeye çalışanların, insanların arasına karışınca nice hatalar yaptıklarının öykülerini ne kadar çok duyduk. Aslında aslanımız, aşırı savunma gayretinden dolayı yıkıcı, yok edici yönümüzün yanısıra, olumlu yönde terbiye edilirse yaşam sevincimizin, girişkenliğimizin ve yaratıcılığımızın da temel kaynağıdır. Dünyada tecrübe basamağını ıskalayarak, bitkisel bir yaşam sürdürerek değil; modernlerin modernini aktif, girişimci, yapıcı ve bulucu bir yaşamla olgunluk kazanabilir, etrafımıza da ancak böyle örnek olabiliriz.

Reenkarnasyonla, her yeni hayatımızda, elimize yeni bir beden içgüdüleri yeni bir aslan verilmesinden şikâyet etmemeliyiz. Geçmiş yaşamlarında aslan terbiyesinde ustalaşmış olanlar, bu yeni aslanı da dizginlemekte fazla zorlanmayacaklardır. Ama ne kadar terbiye edilirse edilsin aslan, yine aslandır. Çok zorlandığı, eziyetlere uğradığı, acıktığı, susadığı, itilip kakıldığı zaman ne yapacağı belli olmaz.

Bir de aslanına kendisi sahip çıkmayıp körçesine başkalarının emrine verenler, yani aklını kullanmadan bir başkasının buyruklarına kayıtsız şartsız girip uydu olanlar, terbiyecilik sanatını hiç öğrenememelerinin yanısıra savunma içgüdülerinden de yoksun kaldıklarından, bir hiç uğruna hayatlarını "intihar bombacıları" gibi kaybedebilirler de!.

SEÇİLMİŞLERİN GÖREVLERİ

Bütün bu genel doğrulara rağmen; peygamberler, evliyalar, azizler, ermişler, gönülerleri, ışık savaşçıları gibi değişik sıfatlarla andığımız insanlara, ilâhî düzende nasıl bir rol biçildiğini öğrenmek isteriz.

Evet, özümüz, hamurumuz, çamurumuz bir, hiçbirimiz hatalarımızı sıfırlamış değiliz, Öyleyse fark nerede?..

Burada, hata oranlarındaki çarpıcı farklılığı görmezden gelmememiz cevabımıza ışık tutacaktır. Bu özel görevli insanlar az hatalar işlemelerinin yanısıra, örnek davranış ve eylemleriyle uygarlığın maddi ve manevi gelişmesinde hepimizden daha çok pay sahibidirler. O gülüzlü Peygamberler, Mevlânalar, Yunuslar, o gönül güzelleri hiç yaşamamış olsaydı, bugüne kadar çoktan birbirimizin gözünü çıkarıp yok olup gitmiştik belki de!

Görünen ve Görünmeyen

Güngör Özyiğit, Psikolog

Yüzdeki göz olayların dış yüzünü görür. Akıl ve gönül gözü ise içyüzünü. Birincisi eylemi görürken, ikincisi eylemin arkasındaki niyeti sezer. Ve eylemler de niyetlere göre değerlendirilir.

BATILILAR

Batılı ülkeler sömürdükleri ülkelere uygarlık götürmek için gittiklerini ileri sürerler. Ve öylece gerçek niyetlerini gizlediklerini zannederler. Din yayma görevini yürüten misyonerler de, gittikleri yerlerdeki insanların beyinlerini yıkama işini üstlenirler.

Kenya'nın Kurucu Devlet Başkanı Kenu Kenyattu, sömürücü Batı'nın bu ikiyüzlü politikasını bakın ne güzel özetler:

"Batılılar geldiklerinde ellerinde İncil,

Bizim elimizde topraklarımız vardı.

Bize gözlerimizi kapayarak dua etmesini öğrettiler.

Gözümüzü açtığımız da ise;

Bizim elimizde İncil, onların elinde topraklarımız vardı."

Kenya doğumlu ABD Başkanı Hüseyin Barack Obama bu işe ne der acaba?!..

MUSTAFA

"Mustafa" filminin yankıları sürüp gidiyor. Hıncal Uluç'a, Utku Bey'den gelen bir notta durum iyice aydınlanıyor. Şöyle ki, "Mustafa" filminde Ata'nın son günlerini anlattığı bölümde,

Cumhuriyet Bayramı kutlamalarından dönen Kuleli Askeri Lisesi öğrencileri, vapur sarayın önünden geçerken 10. Yıl Marşı'nı okurlar ve Ata'larını görmek isterler. Atatürk hasta yatağında, tek başına, güçlükle ayağa kalkıp cama gider ve el sallar.

Yine Can Dündar'ın hazırladığı "Sarı Zeybek" isimli belgeselde ise aynı olay farklı yansıtılır. Dışardan gelen sesler üzerine yanındakilerin Ata'yı cam kenarına götürdükleri anlatılır.

Belgelere dayanıldığı söylenen iki belgesel filmde, aynı olay iki ayrı biçimde nasıl gösterilir. Dün öyleydi, bugün böyle. Yani gününe göre mi? Bunu da Can Dündar'a, pardon Dündar'a sormak gerekir?!..

Ayrıca Can Dündar "Mustafa" belgeseli için danışman olarak Atilla Yayla'yı seçmiş. Kim bu adam? Atatürk'ü aşağıladığı için yargılanan bir Atatürk düşmanı. Filmin ne niyetle yapıldığı daha iyi anlaşılıyor mu? Ne demişler "Bana dostunu söyle sana kim olduğunu söyleyeyim."

Ankaralı seymenler, Ankara Halkevi'nde, sahnede tek saz eşliğinde bir konser veriyorlar Atatürk'e. Ata'mız konseri beğeniyor. Sonra artık çok sesli müziğe açılmamızın zamanı geldiğini vurguluyor. Bunun üzerine bir süre sonra, kendisine aynı yerde bir konser daha veriliyor. Bu kez sahnede bir saz yerine on saz söyleyenlere eşlik ediyor. Atatürk, çok sesliliğin çok sazlılık olmadığını anlatarak, bu konseri düzenleyen milletvekili Ferit Celal'i uyarıyor.

Düşünebiliyor musunuz, daha çok seslilikle çok sazlılığı ayırt edemeyen bir topluluktan, Atatürk Türkiye'si, 50-60 yıl içinde Leyla Gencer, İdil Biret, Suna Kan ve Fazıl Say gibi dünya çapında virtüözler çıkarabiliyor. Bu da Cumhuriyet'in somut bir başarısı oluyor.

EMEK VE KELEBEK

İpekböceğinin kozası içinde, kendi çabasıyla kendine uçma kudreti kazandıracak kanatlar örüp, sonra da kozayı delip kelebek olarak çıkması beni hep heyecanlandırmıştır.

Adamın biri küçük delikten çıkmaya çalışan kelebeği saatlerce seyrederek. Ve ona yardım etmek, işini kolaylaştırmak için kozayı kesip deliği büyütür. Kelebek delikten kolayca çıkar ama, gövdesi kocaman, kanatları buruşuktur. Adam kelebeği izlemeyi sürdürür. Ne yazık ki, kelebek bir türlü uçmayı başaramaz. Adam, kelebeğin o küçük delikten çıkmak için verdiği mücadeleden, gösterdiği çabanın gerekli olduğunu ancak o zaman anlar. Tabiat, hayat sıvısının, yaşam enerjisinin kelebeğin bedeninden kanatlarına doğru akmasını böyle sağlayabiliyordu. O zaman kelebek, kozadan kurtulduğu kozayı kendi gücüyle deldiği an uçmaya hazır olacaktı. Her şeyin emek karşılığı olduğu yasası burada da işliyordu. Ve kendisi bir mücadele olan hayat, bizlerden bunu talep ediyordu. Böylece her başarının bir bedeli olduğunu ve mücadeleye gerektirdiğini şu

sözler ne kadar doğruluyor:

"Güç istedim... Allah, beni güçlü kılmak için zorluklar çıkardı karşıma.

Bilgelik istedim... Allah, bana çözmek için sorunlar verdi.

Zenginlik istedim... Bana çalışmam için beyin ve güçlü kaslar verdi.

Cesaret istedim... Üstesinden gelmem için bana tehlike verdi.

Sevgi istedim... Yardım etmem için muhtaç insanlar karşıma çıkardı."

BİR KIRLANGIÇ ÖYKÜSÜ

Kırlangıcın biri, yalnız yaşayan bir adama aşık olur. Küçük, sevimli gagasıyla "tık tık" cama vurur. Adam o denli meşgul ki, bu sesi duymaz bile. Kırlangıç gene vurur cama ve hal diliyle şöyle der: "Hey adam, ben seni seviyorum. Beni içeri al, beraber yaşayalım." Adam hiç tınmaz. Aradan bir zaman geçer. Kırlangıç tekrar tıklatır pencere camını ve kuş diliyle şunu söyler: "Bak soğuklar başladı, üşüyorum. Beni almazsan sıcak yerlere göçeceğim. Senin yalnızlığını paylaşmak istiyorum." Adam bu yalnızlık lafına kızar ve kuşu azarlayarak kovar. Kuş da soğuk havalar bastırınca sıcak diyarlara göçer gider. Birkaç gün sonra yalnızlığın tenhaliği adamın içini üşütür. Yaptığı yanlışlığı farkeder ve "Hay benim akılsız başım" der "Kırlangıcın dostluğunu kabul etseydim, böyle yapayalnız kalmazdım." Tekrar sıcakların gelmesini umutla bekler. Sıcaklarla birlikte başka kırlangıçlar gelir ama, onunla dost olmak isteyen

hiç ortalarda görünmez. Sonunda kuş-sever bir bilge kişiyle konuşur adam. Ve şu cevabı alır: "O kırlangıç hiç gelmeyecek, çünkü onların ömrü altı ay." Bazı fırsatlar hayatta bir kere çalar kapımızı, açarsanız mutlulukla kucaklaşabilirsiniz.

MUTLULUĞU TANIMAK

İyi güzel de, mutluluğu nasıl tanıyacağız. Onu da İlhan Selçuk'un usta kaleminden okuyalım:

"Eğer mutluluğu tanımıyorsanız, sana merhaba demez. Hayatın çileli yollarında bin kez karşılaşsan bile ne sen onu tanırın, ne de o sana selâm verir. Mutluluğu tanıyacaksın. Kim bilir, belki de evin bahçesinde büyüyen çam ağacıdır mutluluk, belki sokağın köşesinde boy atan akasyadır. Evin bahçesinde çam yoksa, sokağın köşesinde akasya salınmıyorsa, pencereden avuç içi gibi görünen denizdir.

Pencereden görünmüyorsa deniz, sokağa bak! Sokakta oynayan bir çocuk yok mu? Varsa adı mutluluktur. Ya yoksa?

Kimbilir mutluluk belki de çocuk değil, bir kedidir, soğuk kış günü camdan sana bakıyor.

Aç pencereyi, girsin sıcak odaya minik kedi. Yavrunun önüne bir tabak süt koydun mu, üşümesi geçer, mırlamaya başlar; sen de mutluluğu kedinle paylaşırsın.

Ama mutluluk camdan bakan kedi değildir. Belki mahpushane penceresinden görünen gökyüzüdür, ya da

gökyüzünde uçan beyaz buluttur. Gökyüzünde bulut mu yok?

Uzaklaş pencereden, eline bir kitap al, sayfalarını karıştır, işte bir şiir.

Şiir mutluluktur; sözcüklerini inci taneleri gibi belleğine dizebilirsin, dizelerini gözenekleriyle özümleyebilirsin. Anlamını içine çekip soluyabilirsin, ama gerçekten mutluluğa hazırsan...

Ya hazır değilsen?

Sen duyumsamaya hazır değilsen, mutluluk ne ağaç kılığına girip karşına çıkar, ne çocuklaşır, ne de şiirleşip bir kitap sayfasında seninle buluşabilir."

YAŞAMI ŞİİRLE BULUŞTURMAK

"Sabah" yazarlarından Hasan Bülent Kahraman, Bebek'te bir baklavacıda, duvarda Özdemir Asaf'ın kendi el yazısıyla yazılmış bir şiiriyle karşılaşır. Şiirin çerçeve içine alınıp, duvara asılmasından, öylece hayata dahil edilmesinden çok etkilenir. Sonradan o dükkanın, geçmişte şair Özdemir Asaf'ın işlettiği bir meyhane olduğunu öğrenir. Şiirin hayatımızdaki önemine değinerek şöyle der:

"Bunun önemi şu: Şiir hayattan çekilince hayatın da bir şiiri kalmıyor. Şiir ne kadarıyla olursa olsun hayata bir estetik boyut katmaktır." Hacı Bozanoğlu'nun şiiri koruma altına almasındaki duyarlılık, hayatın içindeki şiirin de yakalanmasıdır. Yaşamımızla şiiri buluşturabilirsek, o zaman hayatımız da şiirsel bir güzellik ve derinlik kazanır.

Hayvanlarla Konuşmak

Zuhal Voigt

Bizimle aynı dünyayı paylaşıyorlar.

Bizimle aynı havayı soluyor, ya yakını-mızda bir yerlerde veya ayağımızın bas-madığı, dünyanın en uzak köşelerinde yaşıyorlar.

Bizim yaşamamızın mümkün olamaya-cağı koşullar, birçokları için yaşam ortamı. Örneğin su içinde, okyanusların dibinde geçiyor hayatları.

Bizim sahip olduğumuz bedenlerimizle asla yapamayacağımız şeyler, onların yaşam biçimi, örneğin bir yerden bir yere uçarak gidiyorlar.

Onlar üzerinde yaşadığımız yerkürenin diğer sakinleri. Tek bir kelime altında topladığımız, ama aslında milyonlarca şekle, yaşam biçimine ve bedensel özel-liklere sahip varlıklar, yani hayvanlar.

Biz onları inceliyor, sınıflara ayırıyor, yaşam tarzlarını, biyolojik özelliklerini tespit ediyor, yaşamımızdaki yerlerini belirliyor, bize hangi alanda ve ne ölçüde yararlı olabileceklerini betimliyor ve bütün bunları yaparken de, onları bütün özellikleri ile tanıdığımızı sanıyoruz.

Onları gerçekten tanıyor muyuz acaba?

Biz onları sınıflayıp, onlardan neler bekleyeceğimizi belirleyip, onlara bizim hayatımızı şu veya bu şekilde kolay-laştırmaları veya yaşamımızı şu veya bu şekilde renklendirmeleri için gereken görevleri verdikten sonra, arada bir onlardan biri, bizim onlara verdiğimiz rolün tamamen dışına çıkıvererek, bizi

hayretlere boğan davranışlar sergiliyor. Bir kedi örneğin, gece yarısı başlamış bir yangını farkederek, evin tüm fertlerini uyandırıyor ve hepsinin hayatını kur-tarıyor. Veya bir köpek, yüzlerce nes-nenin ismini öğreniyor ve içlerinden biri-ni, o nesnenin ismi söylenerek getirmesi istendiğinde, yüzlerce eşya arasından seçip, ağzına aldığı gibi getiriyor. Bir papağan toplama ve çıkarma yapmayı öğreniyor, bir karga, bir boru içine kon-muş yiyeceği çıkarmak için, ince bir tel parçasını bükerek kanca haline getiriyor, yani alet üretiyor ve yaptığı alet ile yiye-ceği çıkartarak amacına ulaşıyor.

Örnekleri çoğaltabiliriz. Bizler ise, belki kısa bir zaman için bu becerilere şaşıttıktan sonra, üzerinde fazla durmayıp, yine kendi kurduğumuz eski güvenli düşünce dünyalarımıza geri dönüyor ve biz insanlarla, onlar, yani hayvanlar arasına çizdiğimiz sınırlar ve koyduğumuz duvarlar arasında hareket etmeye devam ediyoruz.

İnsan olarak aslında bizim düşünce yeteneğimiz o derecede sınırlı ki, başka varlıkların zeka ve yetenekleri söz konusu olduğunda, onlarda zekâ veya düşünme yetenekleri olup olmadığını, ancak bize benzer özellikler gösterdikleri takdirde üzerinde tartışılabilir buluyoruz. Örneğin, kedi yangını farkedip insanları uyandırmışsa. Örneğin, karga yiyeceğini almak için, tel parçasını büküp kanca yapmayı akıl edebilmişse. Aynı kedi, bahçede fare peşinde koşuyorsa, içgüdü-leriyle hareket eden organik bir makinedir sadece. Bir ağaç dalında otu-rup gaklayan aynı karga, sadece içgüdü-

lerinin emrine bağlı bir otomatik organizmadır.

Kendisini evrenin merkezine oturtmuş olan insan, doğanın baş eseri ve tüm ayrıcalıkların tek sahibi olarak kendisini görmektedir. Akıl ondadır, zekâ ondadır, icat gücü ondadır, ruh da varsa eğer, elbette ki ondadır. Ve kendi kendine verdiği değerden gözü adamakıllı kamaşmış olan bu iki ayaklı, kendi algılaması dışında var olması ihtimali olan diğer bütün ifade biçimlerini, aslında yine kendi eksikliği yüzünden, tamamen yok saymaktadır.

Hayvanlar, üzerinde yaşadığımız yerküre üzerinde, bedenleri ve yaşam şekilleri ile o kadar çok çeşitlilik gösteren hayvanlar, bu çeşitlilikleri ile işin aslında bizleri, kendi kısıtlı düşünce tarzımızın dışına çıkmaya özendiriyor, adeta davet ediyorlar.

Çünkü onlar, özde bizden farklı olmayan, ama şekilde, bu dünyada bambaşka işleyen bedenler içinde tezahür etmiş olan varlıklar. Bu yüzden bizim gibi konuşamaz, bizim gibi hareket edemez, kendilerini bizim gibi ifade edemezler. Ama bu, bizim şimdiye kadar hep zannettiğimiz gibi, onların düşünemediğinin, anlayamadığının, yaşadıklarından tecrübe edinemediğinin, hatırlayamadığının, kısacası ruhsal bir yaşamları olmadığının bir ispatı değildir kesinlikle.

Bunun böyle olduğunu, dünyanın her devrinde hissetmiş, keşfetmiş, bunu başkalarına da anlatmaya çalışmış insanlar da olmuştur. Bu insanlar, bunu

hissedip keşfedebildikleri için, hayvanlarla konuşabilmişlerdir. Örneğin Aziz Fransiskus veya Hz. Süleyman.

Bu insanlardan günümüzde de var. Bu insanlar, hayvanların organik birer makine olmadığını, onların da ruhsal deneyleri olduğunu biliyorlar. Ama böyle insanlar artık çağımızda peygamberler veya azizler değil, bildiğimiz normal insanlar ve bu yeteneklerini, insanlarla hayvanların anlaşabilmelerini temin için bir meslek biçiminde hizmete sunuyorlar. Bu insanlar dünyanın çeşitli yerlerinde ve sayıları da giderek artmakta. Avrupa ve Amerika'da hayvan terapisti olarak çalışan bu insanlar, bu mesleği yaparken binlerce hayvanın, kedilerin, köpeklerin, kuşların, atların, insanlarla yaşamakta olan aklınıza gelen her cins hayvanın ve onların sahiplerinin çeşitli sorunlarının çözülmesini sağlıyorlar. Bunun dışında da hayvanlarla konuşma konusunda kitaplar yazıyor, kurslar ve seminerler tertipleyerek, başka insanları da hayvan terapisti olarak eğitiyor, hayvanların artık gerçek kimlikleriyle anlaşılabilmesi yolunda önemli adımlar atıyorlar.

Bunu yapabiliyorlar çünkü onlar aslında her insanın hayvanlarla konuşabilme özelliğini içinde taşıdığını ve bunu öğrenebileceğini söylüyorlar.

Biz bu sayfalarda, bu kişiler içinde dünya çapında tanınmış olanlarından söz etmeye çalışacak ve onların yaptıklarından örnekler vereceğiz.

Penelope Smith, günümüzde, Amerika'da San Francisco yakınlarında bir çiftlikte yaşayan bir hayvan terapisti

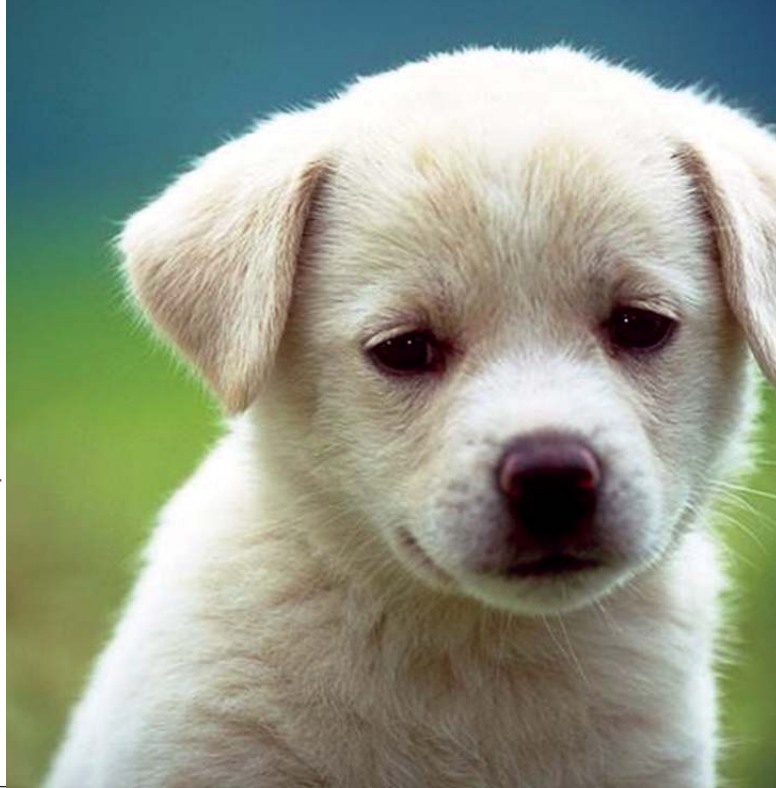
ve hayvanlarla konuşma konusunun öncülerinden biri. Veterinerlerin iyileştiremediği hayvan sorunlarında ona müracaat edilmekte. Bugün tüm dünyada tanınmakta, televizyon ve radyolarda programlar yapmakta, konferanslar verip seminerler düzenlemektedir. Kendisi bu konudaki birçok kitabın da yazarı. Hayvanlarla olan telepatik konuşma yeteneğini nasıl farkettiği sorusuna şöyle cevap veriyor:

"Genelde bütün çocuklar gibi, ben de çocukken hayvanları çok seviyor, onları sevip okşuyorum ve onlarla vakit geçiriyordum. Onların içlerinden ne geçirdiğini, duygularını hissedebiliyorum, neye ihtiyaçları olduğunu içgüdüsel olarak biliyordum. Sanki onların içlerinde gibiydim. Onlarla oynuyorum, sesli veya içimden onlarla konuşuyorum, verdikleri cevapları içimde hissediyordum. Bu benim için son derecede normal bir şeydi.

"Hemen bütün küçük çocuklar aslında hayvanlarla zihinsel veya telepati yoluyla düşünce alışverişinde bulunabilirler. Zaten çocuklar konuşmayı öğrenmeden önce tüm çevreleriyle bu şekilde ve jest ve mimikler vasıtasıyla anlaşır. Ama büyüdükçe, büyüklerin dünyası, lisan kullanarak konuşmaya değer verdiğinden, telepatik yeteneklerini ihmal eder ve önüne set çekerler. Bu yetenek de, kullanılmayan her yetenek gibi

neticede kaybolur. Bir çocuk ebeveynine "Köpeğimiz bana karnının ağrıdığını söyledi." dediğinde, bu ifade büyükler tarafından çoğunlukla "fantezi" "abartma" hatta "yalan" olarak değerlendirilir. Çocuk da hayvanları dinlemenin ve onların düşüncelerini alabilmenin, istenmeyen birşey olduğunu çabuk öğrenip onu bastırır. Hattâ böylece çocuklar, hayvanları artık düşünen ve hisseden varlıklar olarak bile görmemeye başlarlar. Daha da kötüsü, bazı ebeveynlerin çocuklarına, hayvanlara iyi muamele etmek gerektiğini de öğretmemeleridir. Hayvanlara işkence eden çocuklar, hayvanlara olan ruhsal bağlarını tamamen kaybetmiş olanlardır.

"Ben, hayvanlarla zihinsel alışverişimi

hiçbir zaman kaybetmedim. Çevrem hayvanlarla telepatik konuşmalarım hakkında anlattıklarımın alay etmeye başladığında, bu şeyleri hiç anlatmaya, kendime saklamaya başladım. Annemin benim anlattıklarımın yaptığı yorumlar, hayal gördüğüm ve "inatçı bir katar" olduğum şeklinde olduysa da, tam da bu özelliklerim, ruhsal konuşma yeteneğimi muhafaza edebilmeme neden oldu. Kedim Fritz ve muhabbet kuşum Winkie ile, yeteneğimin bilincinde olarak ilişkilerimi sürdürdüm. Parkta oturup kuşlarla ve kelebeklerle konuşarak, onları avuçlarıma konmaya ikna etmeyi ve onlar dediğimi yaptıklarında, delice sevinerek, bu şekilde parkta giderek saatler harcamayı da."

Penelope Smith, çocukluk yıllarından sonra, kolej tahsili için evden ayrılır. İnsanlara yardım edebileceği bir meslek seçmiştir ve sosyal bilimler okur. Tahsil sonrası sosyal danışman olarak, insanların çeşitli problemlerini çözmek üzerinde çalışır. Bu arada bir hayli tecrübe edinir. Bir zaman hayvanlardan uzak kalmıştır ama 1971 senesinden itibaren tekrar hayvanlarla yaşamaya başlar. Hayvanlarla telepatik konuşabilme yeteneğinin, sadece kendisi için bir mutluluk kaynağı olmaktan öte, hayvanlara da faydalı olabileceğini, bu sıralarda nasıl keşfettiğini şöyle anlatır:

"Hayvanlarla konuşabilme yeteneğim, insanlara yardım konusunda edindiğim deneyimlerle yeni bir boyut kazanmıştı. Çünkü, insanlara yardım konusunda, onları geçmişten gelen travmalarından, ruhsal şoklardan kurtarmakta, ilişkilerde-

ki sorunları veya ruhsal tutuklukları çözmekte kullanılan tekniklerin, aynı biçimde hayvanlarda da yararlı olduğu, benim için o sıralarda ortaya çıkmıştı.

"İlk hayvan hastam Peaches oldu. Önceki sahibi kendisini istemediğinden, bu küçük siyah-beyaz kedi bende kalmıştı. Peaches tam bir "korkak kedi" örneğiydi. İnsanlardan korkup, kaçıp saklandığı gibi, komşu kedilerden de ödün patlıyordu. Bana geldiğinden birkaç hafta sonra bir gün, sırtında kanlı bir ısırık yarası ile eve geldi. Herhalde komşu kedilerden birinin hücumuna uğramıştı. Yarayı hemen temizleyip ilaçladım ve çabuk iyileşeceğini umdum. Ama Peaches iyileşmeyi istemiyordu. Yara kabuk bağlar bağlamaz, pençeleri ve dişleriyle hemen bu kabuğu yırtıyor ve yaranın yeniden açılıp kanamasını sağlıyordu. Aldığım bütün önlemler netice vermedi, özel sargılar, bandajlar, onun yarayı mutlaka yeniden açmak konusundaki kararlılığına karşı fayda etmiyor, bir yolunu bulup, yaraya ulaşıyordu. Sırtındaki küçük ısırık yarası, deşile deşile, artık kocaman kanlı bir delik olmuş, çevresindeki tüm tüyleri de dökülmüştü. Görünüşü öyle çirkin ve acıklıydı ki, oda arkadaşlarım, artık bu kedinin bir çaresine bakmamı istemeye başladılar.

"Bunun üzerine Peaches'i karşımda bir koltuğa oturup, tıpkı zor durumdaki insanlarla yaptığım gibi, bir terapi konuşması yapmaya karar verdim. Ona yaralanması, yaşadığı şok ve duyguları üzerine açıkça sorular sordum. O da bana telepatik yoldan, saldırıya uğradığı anı ve

diğer kedilerin onu nasıl korkutup hücum ettiğini anlatan resimler gönderdi. Bu resimleri bana göndererek, onu korkutan bu olayları tekrar yaşadığında, gözle görünür biçimde rahatlamıştı. Konuşmanın devamında Peaches'in , insanlara ve diğer hayvanlara karşı duyduğu korkuya karşı en iyi çarenin, bu yaranın devamlı kalması, hatta daha da kötüleşmesi olduğuna inandığı ortaya çıktı. Bedeni böyle çirkin görüldüğü sürece, insanların ve diğer hayvanların ondan uzak durduklarını keşfetmişti. Kendi hayatı bu arada daha da zorlaştığı halde. Bana bunları iletirken, kendisi de bu kararının ve kötü sonuçlarının tamamen bilincine vardı, sakinleşti ve neticede mırlamaya başladı.

"Konuşmamızın başka sonuçları da, ertesi gün kendisini gösterdi ve yara tekrar kabuk bağladı. Bir hafta sonra dökülen tüyleri bile yeniden çıkmış, görünüşü eski sağlıklı haline gelmişti. Beni daha da şaşırtan şey, kedinin tüm varlığının da adeta değişmiş olmasıydı. Artık birisi odaya girdiğinde kaçmıyor, tersine, gelenlerin kucağına çıkıp yerleşiyor ve mırlamaya başlıyordu. Mahalledeki diğer kediler de ona saldırmayı bıraktılar, çünkü onun kişiliğinde, saldırılacak zayıf bir varlık göremiyorlardı artık.

"Bu olaydan sonra, hayvanların sadece düşünüp, hissedip, anlayıp, ifade etmekle kalmadıklarını öğrendim. Bunun dışında, insanların ruhsal sorunlarını halletmekte kullanılan temel prensip ve metodların, onların hayatlarını da inanılmaz biçimde kolaylaştırabileceğini görmüş oldum."

Penelope Smith, bu olaydan hemen sonra, herşeyi bırakıp hayvan terapisti olmuyor. Ancak her zaman yaptığı işin yanında, arkadaşlarının ve tanıdıklarının hayvanlarının sorunlarını çözmekle ilgileniyor. Ama bu konudaki başarısı öyle büyük oluyor ve bu konudaki şöhreti öyle hızlı yayılıyor ki, bu uğraş tüm zamanını almaya başlıyor ve sonuçta 1977 senesinden itibaren, hayvanlarla konuşma uzmanlığını, asıl mesleği haline getirerek, çalışmaya başlıyor.

Birçok insanın "hayvan" diyerek geçtiği varlıklar hakkında şunları yazıyor Smith:

"Hayvan zekâsını, bir hayvanın, insan davranışlarına ne derece yakın bir davranış gösterdiğine göre ölçmek saçmalaktır. Hayvanlar, insanlara nazaran bambaşka bedensel yeteneklere ve kalıtsal yapıya sahiptirler. Onların davranışları ve tepkileri kendi bedenlerine, çevrelerine ve deneyimlerine uygundur. İnsan ile hayvan arasındaki başlıca bedensel fark, insanın çeşitli faaliyetlerde bulunması ve zekâsını, hayvanlara kapalı olan yollardan ifade edebilmesidir. İnsan da eller ve sinir sistemi çok gelişmiş ve esnektir ve bu onun aşırı ince ve hedefe yönelik hareketler yapabilmesini sağlar.

Hayvanların mektup yazamıyor veya gitar çalamıyor olmaları, onların zekâsının kıt olduğunu göstermez. İnsanlar kuşlar gibi uçamıyor veya leopar gibi koşamıyorlar diye daha az zekâlı oldukları söylenebilir mi? Bu durum bedensel yapılardaki farklılıktan dolayıdır ve zihinsel yeteneklerle bir ilgisi yoktur.

"Bir insanın bedeninde yaşayan ve o bedeni evler yapmakta kullanan ruhsal varlık, eğer bir kuşun bedeninde yaşasaydı, bu sefer yapraklar ve dallardan bir yuva inşa edecekti. Bu takdirde yine aynı zeki varlık olmakta devam edecek ama başka bir bedeni, o bedenin kapasitesi nispetinde kullanacaktı.

"Hayvanlar meramlarını öncelikle herkes için görülebilecek şekilde, beden hareketleri ile anlatırlar ama doğrudan düşünceler ve zihinsel resimler yoluyla da hem insanlarla hem de diğer hayvanlarla konuşurlar. İnsanlar bu zihinsel mesajları, kulak verdikleri, onları almaya hazırlandıkları ölçüde alabilirler."

Smith kendisinin hayvanlarla zihinsel alışverişi konusu da şöyle açıklıyor:

"Ben, hayvanların bedensel acıları ve şikâyetleri açısından yardım edebilmek için, bedensel temas yoluyla (dokunma, okşama) onlarla ilgi kurmayı denerken, konuşma konusunda, genel olarak telepati ve doğrudan düşünce alış verişi yolunu kullanırım. Bunu yaparken ya hiç konuşmam veya düşüncelerimi yüksek sesle söylediğim kelimelerle desteklerim. Birçok hayvanlar, insanların lisanına alışkın oldukları için, söylenen sözleri doğrudan anlarlar. Herşeyi tam olarak anlamasalar da, hangi duyguların, tasavvurların ve düşüncelerin, söylenen kelimelerle bağlantılı olduğunu kavrarlar. Hayvanlar, kelimelere ve işaretlere, yegane konuşma ve anlaşma yolu olarak muhtaç değildir. Bu yüzden, onlardaki doğuştan var olan telepati yeteneği ve duyarlılıkları, insanlarda olduğu gibi kaybolmaz.

"Hayvanlar bana düşüncelerini bildirdikleri zaman, ben onların ne demek istediğini anlar ve genelde bu düşünceleri sözler haline getiririm, neticede bütün insanlar gibi, bu işleme alışkınım. Bana bir sahne anlattıkları veya başlarına ne geldiğini tarif ettikleri zaman, anlattıkları şeyleri onların kendi bakış açılarından görür; o olayı yaşarken gördüklerini, duydukları sesleri, hissettiklerini, aynen onların yaşamış olduğu gibi görür, duyar ve hissederim. Şayet bir gün, başka bir insanın o anda ne düşündüğünü anladı iseniz veya başka bir insanla aynı anda, aynı düşünceler, birlikte dudaklarınızdan döküldü ise veya başka bir insanın kafasından geçirdiği zihinsel bir tablo bir an sizin zihninizde canlandı ise, o zaman benim hayvanlarla nasıl konuştuğum konusunda bir fikriniz olabilir ve bunu sizin de yapabileceğinizi anlayabilirsiniz."

Penelope Smith'in, uzun seneler boyunca, çeşitli hayvanlarla yaşamış olduğu şaşılacak ve düşündürücü terapi öykülerinden bazılarını, gelecek sayılarımızda sizlerle paylaşmaya çalışacağız.

Alıntılar:

"Gespräche mit Tieren"
Penelope
Smith

Ömer Tuğrul İnançer İle Mesnevi Üzerine Bir Söyleşi

Nihal Gürsoy

Nihal Gürsoy - Hukuk Fakültesi mezunusunuz, musiki konusunda, Mevlâna ve Mevlevilik, Tasavvuf konularında derin bir bilgi birikimine sahiptir. Tahsilinizi tamamladıktan sonra mı ilgilenmeye başladınız, daha önceleri de ilgi alanınıza dahil miydi bu tür konular?

Tuğrul İnançer - Ben henüz ortaokul talebesi iken müzik merakım vardı ve ders almaya başladım. Daha sonraları da bu hep devam etti. Önce Klasik Batı Müziği dersleri aldım, üç sene kadar sonra Klasik Batı Müziği, bana beni söylemediği için Türk Müziği öğrenmeye çalıştım, hâlâ da öğrenmeye çalışıyorum. Sonra bu müziğin bir alt, itici gücünün olması lâzım geldiği düşüncesine vardım. Tasavvuf Müziği bu aşamada benim için önem kazandı, arkasından bu Tasavvufun müziği, bir de kendisi olması lâzım diye düşündüm ve onu araştırmaya başladım.

Hukuk tahsili ve onun gerektirdiği avukatlık veya sonucu olan avukatlık çoluk-çocuk beslemek için. Dolayısıyla müzik ve diğerleri ise, çoluk-çocuk beslemek için değil, gönül beslemek için. Dolayısıyla aslında zaten sanat meslek olarak icra edilemez. Sanattan meslek olmaz. Yani, para kazanmaya ve beden doyurmaya yönelik işlerle, gönül doyurmaya yönelik işler birbiriyle örtüşemez. Zaten büyük sanatkârlarında böyle yaptığını görüyoruz. Bugünden misal vereyim, Sayın Dr. Alaaddin Yavaşca çok önemli bir jinekoloji uzmanıdır, bir hastanenin başhekimliğine kadar yükselmiştir ama bugün Türk Musikisi'nde nazariyat bilgisi, hoca, bestekâr, icracı olarak çok ileri yaşına rağmen hâlâ bir numaradır, bunun yanında çok da önemli bir tabiptir. Hattâ kendisi söyler bazen,

ÖZGEÇMİŞ:

1946 yılında Bursa'da doğdu. Orta tahsilini Bursa'da tamamlayıp İstanbul Hukuk Fakültesi'ni bitirdi. Yirmi yıl kadar muhtelif şirketlerde müşavir-avukatlık yaptıktan sonra 1991 yılında Kültür ve Turizm Bakanlığı İstanbul Tarihi Türk Müziği Topluluğu'nda sanatçı-müdür olarak çalışmaya başladı. Tahsili sırasında özel olarak müzik dersleri aldı. Çeşitli radyo ve televizyon programlarında misafir sanatçı ve konuşmacı olarak yer almış olup, birçok yurtiçi ve yurtdışı konserlerde müzik faaliyetlerinde bulundu. Tasavvuf konularında çeşitli makaleleri yayınlanan Ömer Tuğrul İnançer evli ve iki çocuk babasıdır.

KİTAPLARI-

*Ömer Tuğrul İnançer ile Gönül Sohbetleri- (Sufi Kitap)
Gönül Gözü- Ö.Tuğrul İnançer-
Kenan Gürsoy- (Sufi Kitap), Ömer Tuğrul İnançer-Sohbetler- (Keşkül Yayın), Ömer Tuğrul İnançer-
Vakte Karşı Sözler- (Keşkül Yayın),
Şarkılar Seni Söyler- Ö.Tuğrul İnançer- Ahmet Özhan (Sufi Kitap).*

sağda solda "hocam" diyen birileriyle karşılaştığında, o kadar çok öğrenci yetiştirmiştir ki, "kusura bakma evlâdım, sen müzikten mi talebemsin? Tıptan mı talebemsin?" diye de soracak kadar çok da insan yetiştirmiştir. Büyük bir hocalık vasfı vardır. Benim hocalarımın biri rahmetli Emin Ongan aynı zamanda Tekel'de İdare Müdürüydü.

Yani bu işler para kazanmak için yapılmaz. Profesyonellik ne yazık ki para kazanmak olarak ölçülür bizde, halbuki sanat profesyonel bir iş değildir. Benim görüşüm bu. Bu görüşümü destekleyen pek çok tarihi olgu var.

Nihal Gürsoy - Tasavvuf konusuyla ilgilenmeye başladıktan sonra mı Mevlâna ve Mesnevi ile yakınlaştınız?

Tuğrul İnançer - Gayet tabii. Tasavvuf dendiği zaman, tasavvufun birtakım unsurları vardır. Olmazsa olmaz unsurları vardır. Bu unsurları temsil eden abîde şahsiyetler vardır, bunlar tasavvufun genel şahsiyetleridir. Herkes tarafından kabul edilir. Meselâ, bu unsurlar Terk, Züht, Takva, Yardım, İneyet, Aşk... gibi. Terk, denilince bütün tasavvuf aleminde İbrahim Ethem Hazretleri akla gelir. Züht-ü Takva denilince (Dinin yasak ettiği şeylerden sakınıp, buyurduklarını yerine getirme, kendini aşırı derecede dine verme) Cüneyd-i Bağdadi zirvedir. İrfad denilince (Yardım etme, bağışta bulunma, hediye verme) Bestâmi akla gelir. Aşk deyince Mevlâna zirvedir. Peki ötekiler aşk değil mi? Ne münasebet... Türkiye'de ne yazık ki bir moda gereği sadece Hz. Mevlâna üzerinde konuşuluyor, o da yeterince tetkik edilmeden. Özellikle siyasilerimizin ağzında birbirinin kopyası olarak Türkiye'de sadece üç isimden bahsediliyor.

Moda olduğu için Hz. Mevlâna, Türkçe yazdığı söylendiği için Yunus Emre, siyasete alet edildiği için Hacı Bektaş-ı Veli. Halbuki Türkiye her vilayetinde değil, her kasabasında değil, adeta her köyünde bir veli ve arif barındıran bir zemindir Anadolu.

Mesela Uşak'ın Kabaklı Köyü, bu köyde Alaaddin-î Uşsaki diye bir zat vardır, çok önemlidir. Kimse adını bile bilmez. Bırakın vilayetleri kazaları, meselâ Malatya'nın Darende Kazası'nda bir Hamid-i Veli vardır, Hacı Bayram Veli'nin de hocası olan, meselâ İznik'te bir Eşrefzade Abdullah-ı Rûmi vardır, kim biliyor?

Şehirlere gelmedim, Kastamonu'daki Hacı Şaban-ı Veli'den, Manisa'daki Yiğitbaşı Veli'den, Kars'daki Ebul Hasan Harakâni'den bahsetmiyorum daha... Edirne'deki Sezai Günseli'den, Hakkari'deki Tahha-i Hakkari'den, Muğla'daki Şahidi'den... Bakın, Türkiye'deki dip noktalar... Henüz bunlardan bahsetmiyorum... Anlatılabildim mi?

Dolayısıyla çok zengin, çok yüksek, gönül terbiyesine çok fazla emek vermiş ve bunun için de ömür tüketmiş insanların olduğu yerde, gayet yüzeysel bir lakırdıyla koskoca Anadolu'da bin senelik bir tarihte, olup olacağı üç tane adam var sanki. Bunların hepsi büyük adamdı o ayrı mesele ama bunlardan ibaret değildir. Elbette ki, aşkın sembolü ve zirvesi olarak kabul edilen Hz. Mevlâna ile ilgilenmeyen hiçbir tasavvuf adamı yoktur. Doğru mu? Eğri mi? Orası başka... Yani, doğru mu ilgileniyorlar yanlış mı?

Bir kere aşkın ne olduğu konusunda hemfikir miyiz?

Nihal Gürsoy - Evet, benim de sorularım içinde vardı bu konu.

Tuğrul İnançer- İnsanlar, kendilerinin meyillerini, arzularını, nefsani heveslerini aşk diye isimlendiriyorlar. Aşk, tarifi olmayan bir kelimedir. Bizatihi, bütün tarifleri içinde barındırır. Meyil değildir aşk, arzu değildir, heves değildir ve en önemlisi istek değildir, vermektir. Bir duygunun aşk mı? Sıradan bir sevgi mi? Bir meyil ve heves mi olduğunun ölçüsü gayet kolaydır.

Yeter ki insan, kendini objektif bir gözle görebilsin. Ben karşımdakinden bir şey istiyor muyum? Ne olduğu çok önemli değil, Meselâ, onun da beni sevmesini istiyorum, bu aşk değildir. "Ben ona ne verebilirim?" Hayat dahil... Baş dahil... Can dahil... Çünkü, "Canını, canana vermektir kemali aşkın / Vermeyen can, itiraf etmek gerek noksanını."

Aşkın ne olduğunu öğrenmek için biraz Fuzûli okusunlar, biraz. Çok değil.

Aşk, iki beden arasındaki değil, iki gönül arasındaki ilişkidir. Gönülün cinsiyeti olmaz. Dolayısıyla, bu gönülün sahibi olanın erkekliği-dişiliği kimseyi alâkadar etmez. Cins olarak, erkekten erkeğe, kadından kadına, erkekten kadına, kadından erkeğe olur aşk.

Aşk gönüldedir, öyle bir derttir ki; devası kendinde gizlidir. Dışarıdan dert gibi gözükür, "bu akıllı işi mi?" denir. Evet, akıllı işi değildir. Çünkü aşk iradi değildir. İradeyle alâkası yoktur. Çünkü gönül ferman dinlemez. O fermanı, biz zannediyoruz ki padişah fermanı, hayır? Kişinin kendi aklının verdiği fermanı da dinlemez. "Şunu sevme! Bunu Seveceksin! Bu İlmen böyledir!" Hayır, aşta böyle şey olmaz.

Nihal Gürsoy - Sevgi ile aşk arasındaki farklılıklar nelerdir sizce?

Tuğrul İnançer - Şiddet... Sevgide mutlaka bir karşılıklılık vardır. Gerçi aşkın da ileri derecesinde karşılıklılık oluşur o ayrı mesele de... Sevgi, arzu ile başlar, kediye de sevgi, ağaca da sevgi, kişiye de sevgi, güzel havaya da sevgi, memlekete de sevgi... Ama bunlar aşk değildir. Aşk, batı dillerinde karşılığı olmayan bir kelimedir çünkü aşk kavramı batı fikriyatında yoktur. Gönül kelimesinin ihtiva ettiği mânâyı da içeren bir kelime batı dillerinin hiç birinde yoktur. Ana dil olan Lâtince dahil hiç birinde yoktur.

Nihal Gürsoy - Bu kültür nedeniyle olsa gerek, toplumumuz gönüle çok önem veriyor, gönül eğitimi ön plana çıkıyor.

Tuğrul İnançer - Evet, bu kültürden dolayı. Bu Şark kültürüdür. Şark kültürü de ne yazık ki okullarımızda bize empoze edilmek istendiği gibi matbaa ve kalemden geçmez, ağız ve kulaktan geçer. Sözlü kültür çok önemlidir.

Şimdi bu sözlü kültürden uzaklaşa uzaklaşa çocuklarımız masal dinlemek yerine televizyon seyrettikleri için; orta-okul-lise öğrencisi seviyesindeki gençlerimizde muhayyile yok, hayal yok, imge yok, imaj yok... Muhayyile deyince eski oluyor da, imaj deyince yeni oluyor nedense!? Göçebe bir kavmin lisanında, yerleşik bir kavmin lisanında olan kavramlar olur mu?

Nihal Gürsoy - Mesnevi'nin Farsça yazılmasının nedeni Mevlâna'nın ana dili olmasından mıdır yoksa dilin zenginliği açısından mı düşünmek gerekir?

Tuğrul İnançer - Dilin zenginliği açısından değil, ana dilinden dolayıdır.

Çünkü Orta Asya'lı Türkler Farsça konuşurlar, bunu kimse bilmiyor ki. Bugün Belh şehri Afganistan'ın sınırları içinde kaldığı için Mevlâna'ya Afganlıdır demeye kalkanlar var.

Farsça olduğu için Acem'dir demeye kalkanlar var. Türk olduğunu kimse kabul edemiyor. Çünkü Türklük daima başkalarının gözünü korkutan bir varlıktır. Çünkü Türkler fatih insanlardır, idareci insanlardır, asker insanlardır. Bundan dolayı da herkes korkar ve medeniyeti yakıştırmaz. Sinan'a bile Ermeni demeye çalışırlar. Fatih gibi bir büyük adama yabancı kökenli demeye, en azından dini başka demeye kalkışırlar... Meselâ Fatih Divanı'nı, Avni Divanı'nı okusalar, ne olduğunu anlarlar. Allah ve Resulüne ne kadar bağlı olduğunu, onlar hakkında şiir yazacak kadar muhabbeti olduğunu anlarlar.

Onun için Hz. Mevlâna'nın da kim olduğu incelenmeden, o ortamda hangi lisan konuşulduğu bilinmeden hüküm çıkarılıyor. Farsça, tek bir lisan, bugünkü

İranlıların konuştuğu Pehlevi Farsçası ile Orta Asya Farsçası birbirinden çok farklı değil, ikisi de Farsça kökenli ama Çağatay Lehçesiyle, Anadolu Lehçesinin farkı kadar Pehlevi Farsça'sıyla, Horasan Farsça'sı fark eder.

Horasan Farsçası, Hz. Mevlâna'nın ana dilidir. Onun için ana diliyle yazmıştır. Ayrıca, herkes Türkçe yazıyor da, her yerde Türkçe konuşuluyor da o zaman Karamanoğlu Mehmet Bey'in "bundan sonra her yerde Türkçe konuşulsun!" diye fermanının gereği nedir? Demek ki herkes Türkçe konuşmuyordu. Türkçe sonra oturdu.

Nihal Gürsoy - Mesnevi hakkında yapılan araştırmalar ve çalışmalar yeterli midir? Sizin, öncelikle tercih ettiğiniz çalışmalar hangileridir?

Tuğrul İnancer- Tabii. Yedi yüz yıldır halen devam ediyor. Benim öyle tasvip etme gibi bir küstahlığım olamaz da, bugünkü Latince Mesnevi Şerhleri içerisinde bir numarası Tahir Ongun'unkidir. Kendine mahsus özellik-

ler taşıyanı Ahmet Avni Konuk'tur. Kısa ve kolay anlaşılır olanı Ankara Valisi Abidin Paşa'ya aittir. Tamamen aşk açısından bakarak yapılan Mesnevi Seçmeleri İsmail Hakkı Bursavi'ye aittir, yeni Türkçe'si var mı? Bilmiyorum... Bir başka derunilik açısından Bosna'lı Sarı Abdullah Efendi'nin Mesnevi Şerhi'ni söyleyebilirim. Bütün Mesnevi Şerhlerince en mükemmel olarak gösterilen Galata Mevlevihanesi Şeyhi İsmail Rasuhi Ankaravi'ninkidir.

Bütün tasavvuf ve elbette ki tasavvufun bir başka görüntüsü olan aşk'la ilgilenen herkes Mesnevi ile ilgilenmiştir. Mesnevi, Mevleviliğe ait değildir, tasavvufa ait değildir. İlkokul çocuğundan, ordinaryüs profesöre kadar herkese bir şeyler söyler.

Nihal Gürsoy - Tercüme farklılıkları, anlayış ve yorum farklılığı getiriyor mu Mesnevi'ye?

Tuğrul İnançer - Tercümeden, hüküm çıkarılmaya çalışılmazsa doğrusu anlaşılır. Tercümeden hüküm çıkarılmaz, hüküm çıkarılmadan okunması lâzım. Kişi, bir tercüme okuduğu zaman o mütercim, o kitabın aslından ne anladığını okur, kitabın aslını okumaz. Ayrıca şiirin tercümesi yapılamaz, şiir olmaktan çıkar.

Nihal Gürsoy - Kendi içinde saklı bir anlam bütünlüğü olması bakımından söylüyorsunuz sanıyorum?

Tuğrul İnançer - Bunun böyle olduğunu da Hz. Mevlâna bir kitabına verdiği isimde anlatıyor.

Nihal Gürsoy - Fihi Mafih'i kastediyorsunuz?

Tuğrul İnançer - Evet. Bunun içindekinin içindedir diyor. Ne demek bu?

İçine girebilen anlar.. Dolayısıyla Mesnevi Şerif'in tercümesinden değil, sıradan bir gazete makalesinin tercümesinden bile hüküm çıkarılmaz. Sekiz-on tane tercüme okunursa eh biraz bir fikir sahibi olunur. Aslını okumak lâzım.

Nihal Gürsoy - Mesnevi'yi okumadan önce bilinmesi, araştırılması gereken konular nelerdir sizce? En iyi şekilde yararlanabilmek için nasıl bir yol izlenmesini tavsiye edersiniz?

Tuğrul İnançer - Evvelâ, dini bilgilerini tamamlaması lâzım. İlmihâl bilecek. Yani ibadetlerin nasıl yapılması icabetliğini öğrenecek. Bakın öğrenmek başka, yapmak başkadır. Dini bilgilere sahip olmayanlar tasavvuf öğrenemezler. İşte bugünkü gibi birtakım saçmalayanlar ortaya çıkar. Çünkü dinin iki kanadı vardır, iki ayağı vardır. Biri yükümlülükler, biri muhabbet. Muhabbet olmadan tek kanatlıdır uçamaz, yükümlülüklerini yerine getirmeden de tek kanatlıdır uçamaz. Halbuki din insanı ileriye ve yukarıya götüren bir kurumdur.

Yükselten ve ilerleten bir kurumdur. Evvelâ bu bilinecek. Mesnevi Şerif, diyelim ki bugünkü akademik kariyer meselesinde ordinaryüs profesörlük seviyesidir. Daha anaokulu seviyesini bile idrak etmemiş olanlar, Mesnevi'den bir şey anlamazlar. Anladıklarını iddia ederler. Beydaba'dan haberi olmayanlar, İntak sanatını bilmeyenler Mesnevi Şerif'i birtakım La Fonten Fabl'ları zannedebilirler. Peki, bu kadar çok şerh, açıklama, tercüme yapılan bir kitabın bu kadar basit olması mümkün müdür?

Bu cahilliktir. Bu cahillikten kurtulmanın yolu, öncelikle evvel bilgilerin okunmasıdır. Peygamberlerin hayatı,

Peygamberler tarihi okunacak, kâinatın yaratılışındaki hikmetler okunacak, dinin gerekleri okunacak, batıl ve hak din kavramları bilecek. Sonra Müslümanlık öğretilen, Müslümanlığı öğrendikten sonra tasavvufu öğrenecek, tasavvufu öğrendikten sonra Mevlâna'yı öğrenecek, sonra Mesnevi öğrenebilir. Çünkü Dünya'da iki tane kitap için okul açılmıştır. Biri Kuran-ı Kerim, biri Mesnevi Şerif Dar-ül Mesnevi diye okul vardır, bütün Mevlevihaneler Mesnevi okullarıdır. Bütün Mesnevihanlar Mesnevi profesörleridir. Ayrıca bir Nakşi Şeyhi tarafından Eyüp Sultan sırtlarında, hâlâ bilinen Darül Mesnevi adındaki okulda sadece Mesnevi tahsili yapılır. Dünyada başka bir eşi yok, bir kitap için bir okul açılmasının. Kuran-ı Kerim için de pek çok okul açılmıştır, bütün medreseler Kuran-ı Kerim öğretir, o ayrı mesele. Başka hiçbir kitap için okul yoktur. O okulda ve klasik Mesnevi eğitiminde, evvelâ gramer kaideleri de dahil olmak üzere, bütün şiveleri de dahil olmak üzere çok iyi Farsça bilinecek. Lügat manâsı verilmeden, deyim manâsı verilmez.

O Farsça bilindikten sonra onun sanatı öğrenilmek için mutlaka Sadi-i Şirazi ve Hafız-ı Şirazi okunacak, sanat açısından. Sonra Hz. Mevlâna'nın severek okuduğu kitaplar olan Hakim Senai'nin ve Feridettin Attar'ın İlâhname, Esrname, Mantıkut-Tayr, Bendname gibi eserleri okunacak.

Okumak derken, gazete okur gibi değil; gönle ve kafaya kaldırılacak. Mesnevi okumak ondan sonra başlar. Bugünün insanında bu kadar çok incelemeler yapanını görmediğim için, tabii varsa hepsinin elini ayağını öperim

ben. Görmediğim için kimseye "Mesnevi okuyun" filan demem ben. Evvelâ İlmi-hal okuyun derim.

Nihal Gürsoy - Şems'le ilgili birkaç sorum olacaktı...

Tuğrul İnançer - Hz. Şems'le ilgili sualler herkesin ağzında sakızdır. Hz. Mevlâna'yı yeterince okuyanlar ve tetkik edenler bilirler ki, Hz. Mevlâna kendisinin Hz. Şems'le olan ilişkisinde çok önemli bir söz söylemiştir. Bu söz yeterince anlaşılmamaktadır, gündeme dahi gelmemektedir. Hz. Mevlâna şöyle buyuyorlar: "Büyük Mevlâna, yani babam beş sene daha yaşasaydı, benim Şems'e ihtiyacım kalmazdı." Hz. Mevlâna, Hz. Şems'den ibaret değildir. Başta babası vardır ondan sonra Seyyid Burhaneddin Hazretleri vardır ve Hz. Şems'in hemen yanı sıra Selahaddin Zerkubi vardır. Hemen yanı sıra Çelebi Hüsamettin vardır, muhterem oğlu Sultan Veled vardır. Bunlar olmadan, bu isimleri nazarı itibara almadan sadece Şems demek, Hz. Mevlâna'yı tanımamak demektir.

Nihal Gürsoy - Sizinle görüşeceğimi bilen ve kendisi de Hz. Mevlâna ile oldukça ilgili olan bir arkadaşım benden şu soruyu sormamı rica etti, "Şems'den evvel Mevlâna sadece aşıkta, Şems'den sonra ise maşuk oldu." deniliyor, ben yeterince aydınlanmış bir açıklama bulamadım bu konuda. Tuğrul Bey bir açıklama getirebilir mi acaba?

Tuğrul İnançer - Bunlar herkesin ağzında sakız olacak kelimeler değildir. Bunun başka şekillerde de ifade edildiğini de duyduk. "Hz. Şems'den evvel Molla idi, ondan sonra aşık oldu" tarzında söylemişler de var. Efendim,

Bahaeddin Veled'i yani Sultan-ül Ulema'yı, Peder-i Ali'lerini tanımadan Mevlâna'yı tanımak mümkün değildir.

Hız. Şems'le, Hız. Mevlâna arasındaki münasebetin en güzel tarifi bence şudur. Hız. Şems'e kadar Mevlâna, eski tabirle yağlı süzölmüş, fitili burulmuş, bir kibrit bekleyen kandil gibiydi. O kibriti Şems çaktı. Bunu yeni zamana intikal ettirirsek, kocaman bir evin bütün elektrik tesisatı döşenmişti, bütün ampulleri takılmıştı, bütün prizlerine fişler geçirilmişti, şalteri indirmek Şems'e kaldı. Bundan ibarettir.

Nihal Gürsoy - Yani, "talebe hazır olduğunda öğretmen gelir" şeklinde mi? Aralarındaki alışverişin mahiyeti nedir sizce?

Desen: Ingrid Schaar

Tuğrul İnançer -

Aralarındaki ilişki öğretmen, öğrenci ilişkisi değildir, mürit- mürşit ilişkisi değildir. Tasavvufta

"sohbet şeyh-

liği" diye bir kurum vardır. İkisi de birbirinin sohbet şeyhidir. Bir tarikatın olmazsa olmaz unsuru silsilesidir. Cenab-ı Allah'tan Cebrail a.s vasıtasıyla, Hız. Peygamber'e ve oradan da o zata kadar gelen silsile. Bu hep isimden isime geçerek gelir ve bir yazılı evrak halinde kişiye verilir. O yazılı evrak da vefat eden olduğunda, vefat edenin eline verilir, beraber gömülür. Araya isim yazıp, kendi kendine "ben de onlardanım" diyen

sahtekârlar çıkmasın diye. Hız. Mevlâna silsilesinde Hız. Şems yoktur.

Hız. Mevlâna emaneti, bu bir manevi emanettir. Bu emanetler bir iletkenlik vasıtasıyla Hız. Peygamber'den itibaren bütün insanlara yayılmaktadır, iletkenler. Bu iletkenlerin içerisinde altınlar ve platinler de vardır, bakırlar da vardır. Bu iletkenlerden bazıları trafodur, bazıları sadece kablodur. İşte bu trafolara Pir denir. Hız. Mevlâna onlardandır. Hız. Mevlâna'ya gelen kablo da Hız. Şems yoktur. Belki trafoyu inşa etmekte emeği vardır, belki değil mutlaka vardır ama gelen kabloda Şems yoktur.

Seyyid Burhaneddin vardır, babası öldükten sonra boş kalmamıştır Mevlâna. Seyyid Burhaneddin Hazretleri Konya'ya gelmiştir, Mevlâna'yı yetiştirdikten sonra da "Bir semada iki güneş olmaz" diyerek, Kayseri'ye dönmüştür. Çünkü o da bir semadaki güneş gibidir. Kim biliyor bunları...? İsmi bile bilmeyenler Hız. Şems'den bahsediyorlar. Onun için bu cehalettir, bu cehaletten kurtulmanın yolu en azından bibliyografik bilgiyi bilmekten, tamamlamaktan geçer.

İşte bu bibliyografik bilgi olmazsa, böyle saçma sapan konuşulur. Herkesin ağzına sakız olur. O da bir hikmettir amenna!..

Nihal Gürsoy - Reenkarnasyon...

Tuğrul İnançer - Öyle bir şey yoktur!..

Nihal Gürsoy - Mevlâna'da reenkarnasyon...

Tuğrul İnançer - Öyle bir şey yoktur ki, Mevlâna'da olsun... Reenkarnasyon bir zandan ibarettir. Allah'ın, Hız. Adem'e bildirdiği ve ondan sonra bütün peygamberler vasıtasıyla tüm insanlara bildirdiği

"insanın tekâmülünü" anlamayan bazı insanlar, ruhun başka bedenlerde tekrar canlanması tarzında anlamışlardır. Böyle değildir. Çünkü, ruhsuz bir ceset kul değildir, cesetsiz bir ruh kul değildir. Ruh denen cevherin nefisle olan alâkası vardır. Nefsin tekâmülü insana verilmiş olan dünya ömrü içinde yapılmaktadır.

Nihal Gürsoy - Bu, tek seferde mi...

Tuğrul İnançer - Gidiş, geliş diye bir şey yoktur. Çünkü o zaman belli sayıda ruh var, belli sayıdan fazla ceset var gibi bir manâ çıkar. Böyle bir şey yoktur. Allah belli sayıda ruh yarattı ama bol sayıda ceset yarattı, bu cesetlere sokup çıkarıyor gibi Allah'a bir eksiklik isnat etmektir. Dolayısıyla ruhun, gidip-gelmesi yoktur. Ancak insan doğmakla varolmamıştır, ana karnına düşmekle de varolmamıştır. Allah'ın "Kün" emriyle varolmuştur ve bir tanedir. Dünya hayatı geçirdiği safhaların en mütakâmilidir. Bu tekâmül vefat ile biter. Ondan sonra ebedi hayat başlar. Aslında ebedi hayat, "ol" emriyle başlamıştır ama safhaları vardır.

Biz ana karnındaki hayatımızı hatırlıyor muyuz? Hayır... Hatırlamıyoruz diye yok mu? Var. Dolayısıyla bir de Bezm-i Elest var. Hatırlamıyoruz ama var.

Nihal Gürsoy - Kal-ü Belâ'yı kastediyorsunuz sanıyorum.

Tuğrul İnançer - Kal-ü Belâ dediğimiz şey o. Dolayısıyla reenkarasyon hem Hinduizm'de hem Brahmanizm'de olan Hint asıllı, bir asli unsur değil, bir terbiye sistemidir.

Aslında bu mevcut varlıklara saygılı ve sevgili, hürmetkâr ve hizmetkâr davranmak için ortaya konmuştur. Yani, öyle inekti, eşekti, böcekti diye kakalama

"yahu o inek dediğin belki senin büyük ninendir" diyerek, onun zaafından istifade ederek sevgiyi yayabilmek için. Sonra çığırından çıkmış bir yanlış ve batıl inanç haline gelmiştir. Halbuki bu normal olarak Allah'ın verdiği terbiye sisteminde var ama insan bu yüksekliğe erişemediğinden böyle olmuştur.

Özellikle İslâm'ın bunu kabul ettiğini iddia edenlerin Kuran'ı Kerim'i anlamamasından kaynaklanır. Çünkü Kuran'ı Kerim "Ben sizi öldürürüm- diriltirim, öldürürüm-diriltirim" diye söylüyor ayette de.

Bu nefs-i mutmain ile alâkalıdır. Çünkü evvelki nefisten ölünmeden bir üst basamaktaki nefse çıkılmaz. O, onu demektir, o terbiye ile alâkalıdır. Ölmek, dirilmekle alâkalı değildir. Ölmek demek toprağa girmek değildir. Niye Hz. Muhammed'in hadisleri devreye sokulmadan bu işler anlatılıyor. "Müminler ölmez, bir yerden bir yere göç ederler" buyuruyor. Öldüyse, niye gidiyoruz o kabirlere ziyarete. Anamızdan, babamızdan tutun da taa büyüklere Hz. Peygamber'e kadar, niye gidiyoruz ki...? Tanımadığımız kabirlere de gidiyoruz veli kabirlerine, padişah kabirlerine, cumhurbaşkanı kabirlerine... Bir semboldür, falan, filandır ama gince de birşeyler oluyor, bir duygu alışverişi oluyor, niye oluyor? Kendimiz mi icat ediyoruz? Yoksa, o ölü dediklerimiz de kendilerine mahsus bir diriliş mi var? Zaten Allah söylüyor "onlara ölü demeyiniz, onlar belki diridirler; benim indimde rızıklandırılırlar ama sizin bu işe aklınız ermez" diyor. Yani, amiyane tabirle sizin bu işe kafanız basmaz demektir. Allah diyor ki: "Sizin bu işe

kafanız basmaz, siz bunu düşünemezsiniz." Biz diyoruz ki: "Biz bunu düşünürüz." Kimin dediği olacak? Bu kadar kolay yani...

İslâm'da olmadığı için Mevlâna'da da reenkarnasyon yoktur. "Ben Peygamber'in ayağının tozuyum" diyen bir adamın, Hz. Peygamber'in tebliğ ettiği bir dinin ve o yüksek esasların dışına çıkması mümkün değildir.

Öyle parlak bir güneştir ki, öyle çok taraflı bir zattır ki, öyle görmek isteyenler ona öyle bir kulp takabilir ama bütün büyüklere takılan kulplar zaman içinde kırılır, düşerler. O yine büyüklüğüyle varolmaya devam eder.

Nihal Gürsoy - Bugün Dünya'da ve Ülkemizde İslâmiyet'in uygulanış biçimini Kuran'ı Kerim'den kopuk olarak görüyor musunuz?

Tuğrul İnançer - Tamamen kopuk görüyorum. Din diye bir şey kalmamış. Din, bir yaşama tarzıdır. Bir kere din kurumunun evvelâ iki ayrımını bilmek çok önemlidir. Hak din, batıl dinler. Hak ve batıl yapılmadan hepsi aynı teraziye konmaz. Dinlerin sosyolojik olarak tasnifi mümkündür, teolojik olarak tasnifi mümkün değildir. Bir tek din vardır, İslâm. Çünkü bir tane Allah'ın, on tane dini olmaz. Şimdi, bir dinde ne söylendiyse, ne yapıldıysa kaynağı-mesnedi ve temeli vardır. Biz tatbikata bakıp, kaide icat ediyoruz. Yani uygulamadan kural çıkarıyoruz. Hayır efendim, kurallar kaynakta yazar, uygulamada değil. Çünkü, uygulamalar; mümkün merteye yapılan şeylerdir.

Biz, o kadar cahil bırakıldık ki; dinimiz yaşama dini olmaktan çıkıp, tapınma dini olmaya indirgendi.

Tapınanların tapınma ritüellerini yerine

getirenler, "ben dinimi yerine getirdim" zannediyor. Bu gidişatın sonu nedir?

Yaşama dini olmaktan, tapınma dini haline indirgenen din, böyle devam ederse yakında sadece dua dini haline indirgenir. Din ortadan kalkmaz. Çünkü her insan yeryüzünde Allah'ın halifesidir. Her insanda Allah'tan üfürülmüş ruh vardır. Her su damlasının denize kavuşma isteği gibi, her insan Rab'bine ibadet isteğiyle doğar. Bunu ister putla yapar, ister Rab'bül Alemi'nde yapar, ama yapar. Din bitmez ama yaşama dini olmaktan çıkıp, tapınma dini haline gelir. Bunun da devamında dua dini haline gelir.

Biz dinimizi elbette ki, yaşamıyoruz. Yaşasaydık, meselâ temiz olurduk. Hz. Muhammed'in hadisi gayet sarıhtir: "Temizlik imandan kaynaklanır". Bakalım temiz miyiz? Değil miyiz? Temiz değilsek, Hz. Peygamber de yalan söylemeyeceğine göre; biz iman sahibi değiliz demektir. Bu kadar kolay... "Müslümanlar pistir" diyeceğimize, "bu adamlar pistir" dediğimiz zaman doğrudur. Müslüman pis olmaz, pis ise iman sahibi değildir. Bu kadar kolay.

Nihal Gürsoy - Önümüzdeki günlerde Mevlâna Haftası için Konya'ya gideceğinizi, o nedenle vaktinizin çok kıymetli olduğunu biliyorum. Bize zaman ayırdığınız için çok teşekkür ediyorum.

Tuğrul İnançer - Ben de teşekkür ediyorum.

ÇOCUKLARIN GEÇMİŞ YAŞAMLARI

Carol Bowman'ın,
"Children's Past Lives"
Kitabından Çeviren: Nelda Bayraktar

Ninja Gecesi

Geçen ay, yazarımız Carol Bowman, ölüm anıyla ilgili olarak oğlu Chase ile yaptığı bir regresyon denemesini anlatmıştı. Chase, ölüm anına kaydığında ona: "Öldükten sonra bize ne oluyor?" diye sormuş ve Chase en ufak bir tereddüt bile duymaksızın ölümler yapabileceğimiz şeylerle ilgili seçimlerin önümüze geldiğini, terk ettiğimiz hayattaki bir sahneye geri dönebileceğimizi ve oradaki hayatımızı tamamlayabilmek için sorularımıza cevaplar bulmaya çalışabileceğimizi söylemişti. Ayrıca ruh olarak geriye dönebileceğimizi, geride bıraktıklarımızla vedalaşabileceğimizi, onlara gelecekte neler olacağını görebileceğimizi ve onlarla ilgili her şeyin yolunda olduğuna iyice kani olduğumuzda ise artık yeryüzü düzleminden özgürleşebileceğimizi söylemişti.

Chase daha sonraki bir gün, arkadaşlarıyla birlikte katıldığı Ninja Gecesinde fenalaşmış ve arkadaşının annesi tarafından sabaha karşı evine getirilmişti. Carol Bowman, Chase'in her gece yatağa girdiğinde yaşadığı mide bulantılarının sebebi ni araştırmak için ona yeniden regresyon denemesi yaptığında, Chase kendisini bir zindana hapsedilmiş bir yetişkin olarak görmüştü. Bu onun Şato'daki hayatıyla ilgili bir bölümdü. Bir soygun planlamıştı. Elini bir şeye doğru uzatmıştı ki, askerler onu aniden yakalamışlardı. Hatırlayabildiği tek şey karanlık bir zindanda olduğuydu.

Chase'e dikkatinin tümünü duygularına vermesini söylediğimde şunları anlattı: "Yaptığım şeyden dolayı suçluluk duyuyorum. Böyle bir suç işleyerek hayatımı israf etmiş oldum. Bu acıyı ve suçluluk duygusunu midemin içinde hissediyorum. Bu şekilde uyuyamıyorum. Bu zindanda ölüyorum. Sonra yukarıya doğru yükseliyorum. Şato ve kasaba altımda kalıyor. Yukarıya çıkmam gerektiğini biliyorum. Kendimi daha iyi hissediyorum."

Ona: "Ardında bıraktığın kişilere söylemek ya da yapmak istediğin bir şey var mı?" diye sordum. Bu, Woolger'in, eksik bıraktıkları şeylerle hayatlarını bitirenlere daima sorduğu bir soruydu. Chase: "Onlar benim yakalandığımı biliyorlar. Bu yeterlidir" dedi. Verdiği cevaptan tatmin olmuşa benziyordu.

"Peki, bu olayın Ninja gecesiyle ne gibi bir alâkası var?" diye sordum. Her iki olay arasında paralellik kurmasını istiyor ve mide bulantılarının gerçek nedenini anlamak istiyordum.

Ninja partisinde aslında çok eğlendiğini ama vakit hayli geç olduğunda uyuyamamaktan dolayı korktuğunu midesindeki bulantıların işte o zaman başladığını söyledi. Ninja partisi Chase'e göre biraz karanlık ve alışkın olmadığı tarzda bir parti olmuştu. Bu ise orayı zindanla özdeşleştirmesine neden olmuştu.

Ona: "Kendini şimdi nasıl hissediyorsun?" diye sorduğumda, beni kucakladı ve daha iyi hissettiğini söyledi. O gece epeyce rahat uyudu ve midesinde bir daha buna benzer bir rahatsızlık hissetmedi.

İşte bu aradığım bir şeydi çünkü Chase bana geçmiş yaşam anılarının gerçekten de şifa amaçlı kullanılabileceğini göstermişti. Oğlumun problemi gerçektir. Çünkü anlayamadığımız ve tedavi edemediğimiz fiziksel semptomları vardı. Chase'in duygularıyla ilgili farkındalığını kullanarak, problemi esas kaynağına kadar takip edebildiğime sevinmiştim.

İngiliz Ufaklıklar Hatırlayabiliyorlar...

Aynı günlerden birinde, çocuklar okuldan eve gelmeden önce bitirmem gereken bazı işlerim nedeniyle büyük bir alışveriş merkezine gitmiş ve her zaman yaptığım gibi orada bulunan bir kitapçıya girerek, geçmiş yaşam anılarıyla ilgili yeni bir kitabın çıkıp çıkmadığını kontrol etmiştim. İşte orada, daha önceden görmediğim küçük bir kitap dikkatimi çekmişti. Başlığı: "Zamanın Unuttuğu Çocuklar" idi. Üzerinde yüzleri karanlıkta olan çocukların resimleri vardı. Sadece gözlerinin üzerleri aydınlatılmıştı. Kitabın başlığının altında ise: "Önceki hayatlarını hatırlayan çocukların gerçek hikayeleri" diye bir alt başlık vardı. Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Gerçek hikayeler sözü beni çok etkilemişti.

Kitabı elime alıp okumaya başladığımda beni öylesine kendisine doğru çekmişti ki zamanın su gibi akıp gittiğinin farkı-

na bile varmamıştım. Hemen kasaya giderek kitabı satın almış ve çocuklar eve gelmeden az önce yetişebilmişim.

Kitabın yazarları Peter ve Mary Harrison adındaki iki İngiliz'di. Topladıkları vakaları okuyucularıyla çok başarılı ve sıcak bir şekilde paylaşıyorlardı. İngiliz çocuklarıyla alakalı yirmi altı tane vakadan söz ediyorlardı. Kitap epeyce sayıda, İngilizlere has olan deyimler içeriyordu. İki ya da üç yaşındaki minik çocuklar geçmiş yaşamlarını ve geçmiş yaşamlarındaki ölüm anlarını rahatlıkla anlatabiliyorlardı.

Ben kitabı derinlemesine okumaya çalışırken ve gözüme çarpan her ilginç cümlede: "Aman Allahım" diye çığlık atarken, Sarah ve Chase'in beni tüm şaşkınlıklarıyla kapı aralığından izlediklerini fark ettim. Bu kitapta yer alan vakalar Dr. Stevenson'unkiler kadar ayrıntılı ve şaşırtıcıydı. Dr. Stevenson'un vakaları Hindistan gibi zaten reenkarnasyona inanılan bir kültüre ait olan vakalardı ama bu kitapta öyle değildi. Harrisonlar'ın kitabında yer alan vakalar Hıristiyan ailelerin çocuklarına aitti ve üste-

lik hiçbirisi de reenkarnasyona inanmıyordu. Anne ve babaların çoğu, minik çocukları geçmiş hayatlarını anlatmaya başladıklarında şok geçirmişlerdi. Hatta bir baba: "Daha önce böylelerine tuhaflıkların var olduğunu işitmişim ama aynı şeyin ailemde de gerçekleşebileceğini doğrusu hiç düşünmemiştim" diyordu. Bu çocukların hiçbirisi anne ve babalarından bu konuda en ufak bir ipucu elde etmedikleri gibi, TV veya hikaye kitaplarında da geçmiş hayatları normal sayan en ufak bir bilgiyle karşılaşmamışlardı.

Anneler Dinliyorlar....

Bu kitap çocuklar için olduğu kadar anne ve babalar için de yazılmıştı. Anne ve babalar hayata bir kez gelindiğine inanıyorlardı ama kendi çocukları bunun tam tersinin doğru olduğunu onlara anlatıyordu. Sonunda çocuklarından dinledikleri vakalar ve onların ortaya koydukları kanıtlar öylesine çoğalıyordu ki, inanmak zorunda kalıyorlardı.

Harrisonlar reenkasyonla ilgili farklı bir kanıt sunuyorlardı. Onlar çocukların anılarının anne ve babalarının reenkasyonla ilgili inançlarını nasıl değiştirdiğini göstererek kanıt sunuyorlardı. Çünkü geçmiş yaşam anıları onların kökleşmiş eski inançlarını ve dolayısıyla yaşamlarını da değiştiriyordu.

Dahası anne ve babalar, çocuklarının söyledikleri şeylerin ardındaki gerçeği ve motivasyonu en doğru biçimde anlayabilecek pozisyondaydılar. Çünkü çocuklarının neye

maruz kaldıklarını biliyorlar ve neyi bildiklerini ya da bilmediklerini ise çok iyi tartabiliyorlardı. Üstelik çocuklarının tüm bunları kafalarından uydurup uydurmadıklarını da çok iyi bilecek konumdaydılar. Harrisonlar, objektif kanıtlar arayan üçüncü bir şahsın kaçırabileceği ama anne ve babaların fark edebilecekleri nüansların altını çiziyorlardı. Örneğin çocuğun ses tonunun değişmesi, geçmiş hayattaki bir ev hayvanının hatırlanmasıyla birlikte çocuğun neşeyle çığlık atması ya da bir başka hayattaki sevdiğiyle ilgili konuşurken yüzüne yerleşen değişik ifadeler anne ve babalar için ekstra kanıtlar oluşturuyordu.

Beşikten Gelen Masallar

Harrison'ların yazdıkları vakalar anne ve babaların bakış açılarından hazırlandıkları için, benim daha önce hiç rastlamadığım bir fenomenin yeni yönlerini

işaret ediyorlardı. Örneğin, kitaptaki bazı vakaları okuduktan sonra, bu çocukların kendi hikayelerini anlatabilmek için konuşmayı bir an önce öğrenmeye can attıklarını anladım. Çocukların çoğunluğu iki yaşındaydı ve altları hâlâ bezliydi.

Bu çocuklardan birisi olan Elspeth on sekiz aylıktı ve ağzından henüz tam bir cümle çıkmamıştı. Sözcükleri tek tük ancak telaffuz edebiliyordu. Bir akşam annesi onu yıkarken ona şunları söyledi: "Ben Elspeth değilim. Ben Rose'um. Ben Rahibe Teresa Gregory olacağım ve adak adayacağım". Bu sözleri duyan annesi şok geçirdi. Çünkü Katolik değillerdi ve bu nedenle Elspeth'in rahibeler ve adak adamak konusu hakkında bilgi sahibi olması imkansızdı.

Elspeth annesine bir önceki yaşamında yaşlı bir hanım olduğunu, uzun siyah bir elbise giydiğini ve siyah bir başlık taktığını söyledi. Elspeth rahibelikle geçen eski yaşamını hep anlatmaya devam etti. İki yıl sonra

yani Elspeth 4 yaşına geldiğinde bu kez rahibe manastırındaki yaşamını anlatmaya başladı. Güneş henüz doğmadan kalkıyor, keçileri sağıyor, peynir yapıyor ve kahvaltıyı hazırlıyordu. Rahibeler sıkça dua ediyorlardı ve zil çaldığında susuyorlar ve o an ne iş yapıyorlarsa onu bırakıyorlardı. Rahibe olarak yaşadığı hayatının sonunda yere düşerek hayatını kaybediyordu.

Elspeth, rahibe olarak öldüğünde her yerin karardığını ama hemen ardından uyandığını ve eskiden ölmüş olan

rahibe arkadaşlarıyla buluştuğunu söyledi. Hepsi de rahibe kıyafetleri içersindeydiler ve daha genç duruyorlardı. Kendisi de öldükten sonra daha genç olduğunu hissetmişti. Elspeth bu noktadan itibaren başka hiçbir şey hatırlamamıştı. Bir daha da eski hayatıyla ilgili en ufak bir bilgi vermedi.

Bir çok çocuk ise kendilerini daha önce ölmüş olan akrabaları olarak tanıttılar. Hatırlayacağınız gibi Dr. Stevenson da aynı aileye enkarne olan ruhlardan söz etmiş ve bunun nor-

mal bir prosedür olduğunu belirtmişti. Harrisonların kitabında bahsi geçen aileler ölen kişileri daha iyi tanıdıkları için, çocukların geçmiş yaşamlarıyla ilgili anılarını anlatırkenki davranışlarını ve sözlerini daha iyi bir şekilde kıyaslayabiliyorlardı. Hatta bazen ailenin bile unuttuğu bazı detayları öylesine güzel biçimde anlatıyorlardı ki, herkesi şaşkına çeviriyorlardı.

Gelecek Ay: Konumuza kaldığımız yerden devam edeceğiz.

Eski Gün Işığının Son Saatleri

Yazar: Thom Hartman

Çeviren: Arın İnan

Değerli okuyucularımız, bu aydan itibaren Thom Hartman'ın: "Eski Gün Işığının Son Saatleri" isimli kitabından yapacağımız çevirilerle yeni bir yazı dizisine başlıyoruz. Birçok ülkede yüzlerce konferans veren, yazdığı kitaplar ödüle layık görülen, başarılı bir öğretmen ve psikoterapist olan Thom Hartman, CNN ve BBC Televizyon kanallarındaki showlara katılmakta ve çeşitli radyo istasyonlarında konuşmalar yapmaktadır.

Hartman, bu kitabında, atalarımızın avlanarak hayatta kalmaya çalıştıkları çağlarda bitkiler, toprağın derinliklerindeki petrol ve okyanuslar tarafından hapsolunan eski gün ışığını teknoloji çağına geçerken keşfettiğimizi anlatıyor ve petrol rezervlerimizin en fazla otuz ila elli yıl daha yetebileceğini, türlerin ve kültürlerin ise önceden tahmin edilemeyen bir hızla yok olduğunu idrak eden insanoğlunu ise zor seçimlerin beklediğini vurguluyor.

Derinlemesine bir araştırmanın eseri olan bu kitabında Thom Hartman, yüz yüze geldiğimiz krizlerin tek çözümünün, binlerce nesil boyunca yaşamlarını sürdürmeyi başarmış olan atalarımıza ait öğretileri yeniden incelemekten geçtiğini söylüyor. Dünyayı onların gözlerinden görüp de yaşamın sesini kulaklarımızda duyduğumuzda kendimizi keşfedebileceğimizi ve kişisel bir dönüşüm gerçekleştirebileceğimizi belirtiyor.

Hartman, dünyamıza ve kendimize yeni bir bakış açısıyla bakmamızı sağlıyor ve sıkıntılarımızın temelinde bulunan ruhsal güçsüzlüğümüze dikkat

çekiyor. Kendimizle ilgili yepyeni bir kültürel imajla ancak kurtulabileceğimizi söylüyor. Bunu başarabilmek için de her günümüzü kutsal bilmeyi, kendimizi, birbirimizi ve her yaşam formunu kutsamayı öneriyor.

Hartman insanlara bu bilgilerin televizyon kanalları ya da bilgisayar CD'leriyle verilemeyeceğini savunuyor. Herkesi kişisel sorumluluğunu yerine getirmeye çağırıyor ve bu bağlamda bizlere çok kolaylıkla uygulayabileceğimiz davranış prospektüsleri sunuyor.

ESKİ GÜN IŞIĞI BİTMEK ÜZERE

"Bizler güneş ışığının eseriyiz. Yaşamın ve şefkatin ocağı olan Güneş, kendisinden hoşnut olan yeryüzüne yakıcı sevgisini gönderir." Arthur Rimbaud (1854-1891)

Her şey Güneşin gönderdiği ışınlarla başladı.

Güneş ışınları yeryüzüne enerji akıttılar ve enerji, yaşamın, ölümün ve yenilenmenin sonsuz döngüsü içinde bir formdan diğerine dönüşür. Güneş ışınlarının bir kısmı, istediğimizde kullanabilelim diye bize muazzam bir depo vazifesi gören yerin altında depolanır.

Hepsi de yakıtı ve elektriğe dayalı olan irili ufaklı milyarlarca makine üretmeye devam eden medeniyetimizin bu enerjiye doymak bilmez bir açlığı mevcuttur.

Depomuzdaki enerji ise gittikçe azalmaktadır. İşte bu insanoğlunu zor zamanların beklediğinin de bir işaretidir.

Aslında hepimiz Güneş'in eseriyiz. Isıyı, gözümüzle görebildiğimiz ışığı ve ultraviyole ışınlarını yayan Güneş, yeryüzündeki yaşamın kaynağıdır. Çevrenizde gördüğünüz ve canlı olan her şey, bir bitkinin güneş ışığını yakalayıp depo edebilmeyi başarmış olmasından dolayı orada durmaktadır.

Hayvanların tümü, ister ot yiyenler, isterse de et yiyenler olsun, doğrudan ve dolaylı şekilde bitkilere bağımlıdır. Aynı şey memeliler, böcekler, kuşlar, hem suda hem karada yaşayan hayvanlar, sürüngenler ve bakteriler için de geçerlidir. Yeryüzünde canlılık gösteren her yaşam formu bitkilerin güneş ışığını yakalayıp, depo edebilmelerinden dolayı varlıklarını sürdürmektedirler. Dolayısıyla güneş ışığındaki enerji, bu bitkileri yiyenlerin bedenlerine geçer.

İnsanoğlunun gıda kaynağının çokluğu veya yokluğu bir kaç yüz yıl öncesine kadar, büyük ölçüde, güneş ışınlarının yeryüzüne vuran miktarı tarafından belirleniyordu. Güneş ışığının en fazla düştüğü yer olan ekvator çevresine baktığınızda, bitki ve hayvan yaşamının en bol olduğu yerin burası olduğunu görürsünüz. Buna karşın kutup bölgelerinde daha az sayıda bitki ve hayvan yaşamakta ve aralarındaki çeşitlilik daha az olmaktadır.

Bitkiler aleminin güneş ışığını depolama metodu oldukça net ve belirgindir. Atmosferimizde milyarlarca ton karbon bulunmaktadır. Bunun çoğu karbondioksit gazı şeklindedir. Bitkiler karbondioksit gazını solurlar ve güneş ışınlarını fotosentez denilen bir

kimyasal reaksiyon vasıtasıyla enerjiye çevirirler. Bu işlem sırasında karbondioksitin içinde bulunan oksijen atomları birbirlerinden ayrılırlar. Ortaya çıkan karbon, bitki tarafından selüloz gibi karbondioksitlerin üretiminde kullanılır. Bu işlemin sonucunda bitki çevresine oksijen yayar.

Tanıştığım insanların çoğunun, bitkilerin topraktan yaratıldığına inandıklarını gördüm. Bu herkesin paylaştığı bir yanlış inanıştır. Çünkü ağaçların çoğunluğu soluduğumuz havanın içindeki karbondioksit'ten ve sudan (hidrojen ve oksijen) oluşmuştur. Dolayısıyla ağaçlar havanın ve güneş ışığının somutlaşmış halleridir.

Bitki yaprakları güneş ışığını tutarlar ve bu enerjiyi havadan karbondioksit soluyarak ve karbon çıkararak ve bunu sudaki oksijen ve hidrojen ile birleştirerek, şeker ve diğer kompleks karbondioksitler üretmek için kullanırlar.

Bir odunu yaktığınız zaman, güneş ışığındaki enerji, ışık ve ısı olarak yayılır. Odunun içindeki karbonun çoğu fotosentez işlemini tersine çevirir.

Bu yanma işleminden geriye kalan bir avuç kül aslında o dev ağacın topraktan çektiği minerallerin tümünü içerir. Diğer her şeyin ise: Havadaki gaz (karbon, hidrojen ve oksijenden oluşan) olduğunu anlarsınız.

Hayvanlar, insanlar da dahil olmak üzere, doğrudan güneş ışığını kullanarak, sudan ve havadan doku üretmezler. Bu nedenle, tarihin başından beri insan nüfusu, gıda olarak kullanılabilen bitkilerin miktarıyla kısıtlanmıştır. Bu ise, günümüzden 200 bin yıl öncesiyel

40 bin yıl öncesi arasındaki insanlık tarihi süresince, dünyanın tümünün muhtemelen beş milyondan fazla insanı asla barındırmamış olduğunu göstermektedir.

Nüfusun bu denli az olmasının nedeninin o zamanlarda yaşayan insanların sadece yabancı bitkilerden beslenmeleri olabileceğini düşünüyorum. Güneş ışınları, on kişiyi besleyebilecek miktarda yenilebilir meyvelerin, sebzelerin, tohumların ve bu bitkilerle beslenen yabancı hayvanların bulunduğu 40 hektarlık bir alana düştüğünde, bu alanın nüfus yoğunluğu bu kademedede stabilize olacaktır. Hayvan nüfusuyla ilgili yapılan çalışmalar (insanlar da dahil olmak üzere), yerel nüfusu sürdürmeye yetecek kadar gıda bulunmayan yerlerde, memelilerin daha az doğurduklarını ve ölüm oranlarının ise daha arttığını göstermektedir. İşte bu, doğanın nüfus kontrol sistemidir.

Buna benzer şekilde insanların giyimleri ve barınmaları için kullandıkları şeyler de (ki bunları bitkilerden ve hayvanların postlarından elde etmişlerdir), yaşamları boyunca buldukları yere düşen güneş ışığının eserleridir.

Hayvanları Kullanarak Daha Fazla Güneş Işığı Elde Etmek

Derken bundan 40 bin yıl önce, önemli bir şey oldu. İnsanoğlu daha fazla güneş ışığı ve gıda elde edebilmek için doğanın bazı döngülerini değiştirmenin bir yolunu buldu. Halbuki daha önce gıdalarımız çevremizde doğal olarak yetişen bitkiler ve

hayvanlarla kısıtlıydı. İnsanların gıda ihtiyaçları ormanlarda bulunan tavşanların ve geyiklerin veya iyi toprakta yetişebilen yenilebilir bitkilerin sayısınca belirleniyordu.

Ama toprağın çiftçilik yapmak veya ekmek için iyi durumda olmadığı yerlerde, insanlar; keçi, koyun ve inek gibi hayvanları otlatarak, bu hayvanların oralarda bulunan otları ve yabancı bitkileri yemelerini sağladılar. Böylece ekilemeyen topraklarda bulunan otların içlerine çektikleri güneş enerjisinden dolaylı bir şekilde faydalanmış oldular.

Bu şekilde atalarımız hayvanların hem etlerinden faydalandılar hem de onları iş hayvanları olarak kullandılar.

Hayvanların sürüler halinde çoğaltılmaları ve evcilleştirilmeleri bu nedenle bir gereksinim halini aldı. Zamanımızdan 40 bin yıl öncesine ait arkeolojik kazılar da buna kanıtlar sunmaktadırlar.

Toprağı Kullanarak Daha Fazla Güneş Işığı Elde Etmek

Tarihin aynı dönemlerinde yenilemeyen ormanların yerini, yenilebilir tahılların ekildiği arazilerin aldığını görüyoruz.

On kişiyi doyuracak kadar bir gıdanın üretilebildiği minik bir toprak parçası yerine, yüzlerce insanı doyurabilecek bitkilerin yetiştirilebildiği araziler yaratılarak üzerlerinde tarım yapılmaya başlandı. Tarımın başlangıcı diye nitelendirilen Tarım Devrimi, günümüzden 10 bin yıl önce hız kazanmaya başlamıştır.

İnsan, hayvanları sürüler halinde çoğaltmayı ve tarım yapmayı keşfettiği ve bu yolla güneş enerjisini daha verimli bir şekilde dönüştürebildiği için daha fazla gıda elde etmeye başladı. Doğanın ana kanunları uyarınca gıda arttıkça, nüfus da artabilirdi. Ve insanoğlu böylece hızla artmaya başladı.

İnsan, bir kaç bin yıl içinde yerin altında bulunan mineral cevherlerini nasıl çıkaracağını, bunları nasıl eriteceğini ve kullanabileceği aletlere nasıl dönüştürebileceğini de keşfetti. Örneğin pulluk, saban ve tırpan çiftçilerin

daha üretken olmalarını sağladı. M.Ö. 8000 yılından Milat dönemine kadar insan nüfusu beş milyondan 250 milyona çıktı. (Bu, ABD'nin şimdiki nüfusundan daha azı anlamına geliyordu).

Tüm bunlara rağmen güneş ışığından ihtiyaçlarımızın tümünü karşılayacak kadar faydalanamıyorduk.

Derken Orta Çağ'a geldiğimizde, bitkilerin 400 milyon yıl önce içlerine depoladıkları bir başka güneş ışığı kaynağını, yani KÖMÜRÜ keşfettik.

Gelecek AY: "Eski Gün Işığı Yeryüzüne Depolandığında" başlığıyla yazımıza devam edeceğiz.

OBAMA yemin töreni için LINCOLN'ün İncil'ini seçti

Sevgi Dünyası Ekim 2008 sayımızda Barack Obama'nın, Abraham Lincoln'ün reenkarnesi olduğunu ileri süren Tobias isimli varlığın bir tebliğini sunmuştuk. Aşağıdaki haberin bu tebliğ ile örtüşüğünü düşünerek onu sizlerle paylaşmayı istedik:

“Seçilmiş Başkan Barack Obama resmen işe başlayacağı törende, Abraham Lincoln'ün kendi yemin töreninde kullandığı İncil'i kullanacak.

Obama, Kongre Kütüphanesinin bir koleksiyonu olan bu İncil'i Lincoln'den beri kullanan ilk başkan olacak.

Başkanlık yemin töreni komitesi özel direktörü Emmett Beliveau “Seçilmiş başkan Obama, yemin töreni için Lincoln İncili'nin hazırlamasından büyük bir onur duymuştur” dedi.”

Associated Press - Washington 23 Aralık 2008

“Lütfen Yeni Yılda
Aboneliğinizi
Yenilemeyi
Unutmayınız!..”

Değerli Okuyucularımız

Sevgi Dünyası Dergimiz
Haziran 2007 tarihinden
başlamak üzere yalnızca
abonelerimize ulaşmaktadır.

Bizlerle olmaya devam etmek istiyorsanız,

Oba Sok. Silla Ap. No: 7/1 Cihangir/İstanbul adresine mektupla
veya Haberleşme Sorumlusu ve Okur/Abone İlişkileri:

**Kazım Erdemoğlu'na (0212) 252 85 85 no'lu telefonla, (0212)
249 18 28 no'lu faxla** abone adresinizi bildirmenizi rica ederiz.

En içten sevgilerimizle
Sevgi Dünyası

Adı, Soyadı: .....

Adres: .....

Posta Kodu: .....

İlçe: .....

İl: .....

Tel: .....

Abone ücreti: Yurt içi (40 YTL) .....

Yurt dışı (50 YTL) .....

Posta Çeki No: 385999 (Sevgi Yayınları)